

முதலாமாண்டு (B.Com./B.B.M./B.C.A. மட்டும்)

பருவம் : முதற் பருவம்

பாடக் குறியீட்டு எண் : LTC 101T

அலகு பாடங்கள்

1. மறபு கவிதையும், புதுக்கவிதையும்

- 1.1 பாரதி -பாரததேசம்
- 1.2 பாரதிதாசன் — உலகப்பண் பாட்டு
- 1.3 கண்ணதாசன் — ஊதாரிப் பிள்ளை
- 1.4 வைரமுத்து — புதிய ஏற்பாடு
- 1.5 மு.மேத்தா — தேசபிதாவுக்குத் தெருப்பாடகனின் அஞ்சலி

2. காப்பியங்கள், சமயப்பாடல்கள், சிற்றிலக்கியம்

- 2.1 சிலப்பதிகாரம் — அடைக்கலக் காலை
- 2.2 மணிமேகலை — சக்கரவானக் கோட்டம்
- 2.3 கம்பராமாயணம் —வாலிவதைப்படலம்
- 2.4 மாணிக்கவாசகர் - தீருக்கோத்தும்பீ
- 2.5 தாயுமானவர் — பராபரக் கண்ணி
- 2.6 குற்றாலக் குறவஞ்சி

3. சிறுகதைகள்

- 3.1 இந்துமதி - குருத்து
- 3.2 அறிஞர் அண்ணா — செவ்வாழை

4. உரைநடை: மு.வ — நல்வாழ்வு — பண்பாடு, பொதுமை ஓர் அறம், நீந்துக

5. இலக்கணம் அணி

- 5.1 உவமை அணி
- 5.2 எடுத்துக்காட்டு உவமை அணி
- 5.3 சொல் பொருள் பின்வரு நிலை அணி
- 5.4 தற்குறிப்பேற்ற அணி
- 5.5 வல்லோற்று மிகும் இடம், மிகா இடம்

1.1 பாரத தேசம் - பாரதியார்

'தேசியகவி' என்று புகழுக்குறிய பாரதியாரின் சியற்பெயர் சுப்பிரமணியன். இவர் எட்டையெப்புரத்தில் பிறந்தார். "பைந்தமிழ்த் தேர்ப் பாகன் அவனோரு செந்தமிழ்த் தேனீ" என்று புரட்சிக் கவிஞரால் புகழாரம் சூட்டப்பட்டவர். இவர் பாடல்கள் வாயிலாக, தமிழ்மொழி மீது கொண்ட பற்று, விடுதலை உணர்வு, சமுதாயத் தூண்டல்கள், தொழில்துறை வளர்ச்சி, பெண்ணூரிமை போன்றவற்றை அறியலாம். இவர் எழுதியுள்ள பாஞ்சாலி சபதம் முழுக்க முழுக்க பாரதத்தினை ஆங்கிலேயர் அடிமைப்படுத்தி இருப்பதாகவே சித்தரிக்கின்றார். தேசிய ஒருமைப்பாட்டை இவருடைய பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

பாரத தேசமென்று பெயர்சொல்லுவார் — மிடிப் பயங்கால்லு வார்துயர்ப் பகைவெல்லு வார்

சரணாங்கள்

வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலாவுவோம்:
அடிமேலைக் கடல் முழுதும் கப்பல் விடுவோம்:
பள்ளித் தலமனைத்தும் கோயில் செய்குவோம். எங்கள்
பாரத தேசமென்று தோள்கொட்டுவோம்.

சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்:
சேதுவை மேற்றுத்தி வீதி சமைப்போம்:
வங்கத்தில் ஓடிவரும் நீரின் மிகையால்
மையத்து நாடுகளில் பயிர்செய்குவோம்.

வெட்டுக் கணிகள் செய்து தங்கம் முதலாம்
வேறு பலபொருளும் குடைந்தெடுப்போம்:
எட்டுத் திசைகளிலுள் சென்றிவை விற்றே
எண்ணும் பொருளனைத்தும் கொண்டு வருவோம்.

முத்துக் குளிப்பதொரு தென் கடலிலே:
மொய்த்து வணிகர்பல நாட்டினர் வந்தே,
நத்தி நமக்கினிய பொருள் கொண்டந்து
நம்மருள் வேண்டுவது மேற்க ரையிலே

சிந்து நதியின்மிசை நிலவினிலே
சேர நன்னாட்டினாம் பெண்களுடனே
சுந்தரத் தலைங்கினிற் பாட்டிசைத்துத
தோணிக ணோட்டிவிளை யாழிவருவோம்

கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப் பண்டம்:
காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறுகொள்ளுவோம்:
சிங்க மராட்டியர் தம் கவிதை கொண்டு
சேர்த்துத் தந்தங்கள் பரிசளிப்போம்

காசி நகர்ப்புவர் பேசும் உரைதான்
காஞ்சியில் கேட்பதற்கோர் கருவிசெய்வோம்
ராசபுத் தானத்து ஓரர் தமக்கு
நல்லியற் கண்ணடத்துத் தங்கம் அளிப்போம்

பட்டினில் ஆடையும் பஞ்சில் உடையும்
பண்ணி மலைகளன் வீதி குவிப்போம்
கட்டித் தீரவியங்கள் கொண்டுவரு வார்
காசினி வணிகருக்கு அவைகொடுப்போம்

ஆயுதம் செய்வோம் நல்ல காகிதம் செய்வோம்:
ஆலைகள் வைப்போம் கல்விச் சாலைகள் வைப்போம்:
ஓயுதல்செய் யோம் தலை சாயுதல் செய்யோம்:
உண்மைகள் சொல்வோம் பல வண்மைகள் செய்வோம்.

குடைகள் செய்வோம் உழு படைகள் செய்வோம்
கோணிகள் செய் வோம் இரும்பாணிகள் செய்வோம்
நடையும் பறப்புமுனர் வண்டிகள் செய் வோம்:
ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்கள் செய்வோம்.

மந்திரம்கற் போம்வினைத் தந்திரம்கற் போம்:
வானையளப் போம் கடல் மீனையளப் போம்:
சந்திரமண் டலத்தியல் கண்டுதெளிவோம்:
சந்தி தெருப்பெருக்கும் சாத்திரம் கற்போம்.

காவியம் செய்வோம்: நல்ல காடு வளர்ப்போம்:
கலைவளர்ப்போம் கொல்ல ருலைவளர்ப்போம்:
ஓவியம்செய் வோம் நல்ல ஊசிகள் செய்வோம்
உலகத் தொழி ஸனைத்து முவந்து செய்வோம்.

'சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை' யென்றே
தமிழ்மகள் சொல்லிய சொல் அமிழ்த மென்போம்
நீதிநெறி யினின்று பிறர்க்கு தவும்
நேர்மையர் மேலவர்: கீழவர் மற்றோர்.

ஞாலம் — உலகம், பூமி
சிங்களத் தீவு எது?
சுந்தரம் — அழகு

1.2 உலகப்பன் பாட்டு - பாரதிதாசன்

'புதுவைக் குயில்' என்றும், 'புரட்சிக்கவி' என்றும் போற்றப்படுகின்ற விவரது இயற்பெயர் கனக சுப்புரத்தினம். இவர் தந்தை பெரியாரின் வழியில் சுயமரியாதை இயக்கத்தினராக மாறினார். பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளைத் தனது பாடல்களின் வாயிலாக வெளிக் கொணர்ந்தவர். சாதி மறுப்பு தீருமணம், விதவை மறுமணம், பெண் கல்வி, சமுதாயச் சீர்கேடுகள் போன்றவை விவரது பாடல்களின் மையக் கருத்தாக மினிர்ந்தன. ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாத சமுதாயம் வேண்டும் என்பதே கவிதையாக இப்பகுதியில் வந்துள்ளது.

பகுத்தறிவு மன்றத்தில் உலகம் என்ற
 பழையமுத லாளியினை நிற்க வைத்து
 மிகுத்திருந்த உன்றன்செய், புன்செய் யாவும்
 வெகுகாலத் தீன்முன்னே, மக்கள் யாரும்
 சுகித்திருக்கக் குத்தகைக்கு விட்ட துண்டோ?
 சொல்லன்றேன்: உலகப்பன் ஆம்ஆம் என்றான்.
 வகுத்துஅந்தக் குத்தகைக்குச் சீட்டு முண்டோ
 வாய்ச்சொல்லோ என்றுரைத்தேன், வாய்ச்சொல் என்றான்.
 குத்தகைக்கா ராதமக்குக் குறித்த எல்லை
 குறித்தபடி உள்ளதுவா என்று கேட்டேன்.
 கைத்திறனும் வாய்த்திறனும் கொண்ட பேர்கள்
 கண்மூடி மக்களது நிலத்தை யெல்லாம்
 கொத்திக்கொண்ட பேப்பமிட்டு வந்த தாலே
 கூலிமக்கள் அதிகரித்தார், என்ன செய்வேன்!
 பொத்தல்கிலைக் கமமானார் ஏழை மக்கள்,
 புனல்நிறைந்த தொட்டியைப்போல் ஆனார் செல்வார்.
 அதிகரித்த தொகைதொகையாய்ச் செல்வ மெல்லாம்
 அடுக்கடுக்காய்ச் சிலரிடம்போய் ஏறிக் கொண்டு
 சதிராடு ---- போல் ஆழற்று
 தாரித்திரரோ புழுப்போலே துழுக்கின் றார்கள்:
 இதுஇந்நாள் நிலைன்றான் உலகப் பன்தான்!
 இந்நிலையி லிருப்பதனால் உலகப் பாந்.
 புதுகணக்குப் போட்டுவிடு. பொருளை எல்லாம்
 பொதுவாக எல்லார்க்கும் நீகுத் தகைசெய்.
 ஏழைமுத லாளியென்ப தில்லா மற்செய்,
 என்றுரைத்தேன். உலகப்பன் எழுந்து துள்ளி,
 ஆழுமப்பா உன்வார்த்தை, உண்மை யப்பா.
 அதற்கென்ன தடையப்பா, இல்லை யப்பா;
 ஆழுமப்பா உன்கருத்து, மெய்தா னப்பா,
 அழகாயும் கிருக்குதப்பா, நல்ல தப்பா,
 தாழ்வுயர்வு நீங்குமப்பா. என்று சொல்லித்
 தகதகவென ஆழனான். நான்சி ரித்து,

ஆகேன்றாய் உலகப்பா! யோசித் துப்பார்!
 ஆர்ப்பாட்டக் காரர்கிதை ஒப்பா ரப்பா!
 தேப்பா ஒருவழியை என்று சொன்னேன்.
 செகத்தப்பன் யோசித்துச் சித்தம் சோர்ந்தான்.
 ஓடப்ப ராயிருக்கும் ஏழை யப்பர்
 உதையப்ப ராகிவிட்டால், ஓர்நொ டிக்குள்
 ஓடப்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி
 ஓப்பப்பர் ஆய்விடுவார் உணரப் பாந்தி.

1.3 இயேசு காவியம் – கண்ணதாசன்

கவியரசு என்று போற்றப்படுகின்ற விவரது இயற்பையர் 'முத்தையா' என்பதாகும். தடுமொறும் போதையிலும் கவிபாடும் மேதை. இயேசு காவியம் என்ற நூல் கவிஞர் கைவண்ணத்தால் மினிர்ந்த இறவாப் புகழ்கொண்ட காவியமாகும். அது கிறிஸ்துவ மறை நூலான விவிலிய நூலின் எளிமைபடுத்தப்பட்ட காவியமாகும். வீர் ஜயாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட திரைப்படப் பாடல்களை எழுதியுள்ளார்.

ஊதாரிப்பிள்ளை

ஒருதந்தை கிருமக்கள் ஊர்முழுவதும் சொத்து
 ஒருபிள்ளை அவர்களிலே மணியான முத்து!
 சிறுபையன் ஊதாரி தேராத நெத்து
 தீராத மழையினிலே கரையேறும் வித்து!
 தன்பாகம் வேண்டுமெனத் தந்தையிடம் கேட்டான்
 தந்தைஅவன் மொழிக்கேட்டு சரிபாதி தந்தான்!
 தந்தானே யல்லாது தாளாது துழித்தான்
 தன்பிள்ளை வாழ்டும் என்றேதான் கொடுத்தான்!
 குருட்டுமெகன் தன்சொத்தைக் குறைந்தவிலை விற்றுக
 கொண்டோழி வெளிநாட்டில் கும்மாளி மிட்டான்!
 பொருட்பெண்டிர் மதுவென்று போனவழி சென்று
 பொருள்தேய்ந்து புகழ்தேய்ந்து தெருவினிலே நின்றான்!
 அந்நாட்டில் பெரும்பஞ்சம் அவ்வேலை குழு
 அறியாத இளமைந்தன் அலைந்தானே வாழு!
 தன்னாட்டு மனிதனிடம் ஒருவேலை தேட
 தந்தானே ஒருவேலை பன்றிகளோ டாட!
 பன்றிக்குத் தருகின்ற உணவேதான் உணவு
 பாவிக்கு நாளெல்லாம் தந்தையவன் கனவு!
 அந்நேரம் தெளிந்ததுகாண் அவனுடைப அறிவு
 அப்பாவின் கால்களிலே விழுகின்ற நிலை வு!
 'என்தந்தாய் வானுக்கும் உமக்குமெதி ரானேன்
 எத்தனையோ ஊழியர்கள் இங்கிருக்கப் போனேன்!
 உன்னீட்டுக் கல்விகளில் ஒருவனென ஏற்பாய்
 உன்பிள்ளை என்றுசொலத் தகுதியில்லை காப்பாய்!'

இப்படிப்போய் விழவேண்டும் என்றென்னிச் சென்றான்
 எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த தந்தையின் முன் நின்றான்!
 "அப்பான் மகனே" என் றணைத்தானே தந்தை
 அன்பான தந்தையின்முன் அழுததவன் சிந்தை!
 "எப்போது வருவாயென் றண்ணியிருந் தேனே
 இளைத்தாயே என்மகனே கண்மணியே தேனே
 தப்பான பிள்ளையல்ல எதுவும்சொல் லாதே
 சந்தர்ப்பம் செய்தசதி வருவாய்கிப் போதே
 "யாரங்கே பணியாள்வா, பட்டாடை நகைகள்
 அத்தனையும் அணியுங்கள் அலங்கார வகைகள்!
 பேர்சொல்லும் மகனுக்குப் பெருங்கன்றின் கறிகள்
 பிழையாமல் செய்யுங்கள் விரைவில்" எனச் சொன்னான்!
 மாலையிலே மூத்தமகன் மனைக்குவரும் போது
 மனையினிலே சங்கீதம் நடனவகை நாறு!
 சாலையிலே நின்றபடி "ஏன் சத்தம்?" என்றான்
 "தம்பி இன்று வந்துள்ளார்" என்றாருவன் சொன்னான்!
 ஆத்திரத்தில் வெளிப்புறமே மூத்தமகன் நின்றான்
 அப்போது தந்தையவன் அந்தகிடம் வந்தான்!
 "சாத்திரத்தை மறந்தவனைத் தடபுடலாய் ஏற்றீர்
 சாப்பாடு நடனமென ஏற்றுக்கீர் போற்றி!
 "உங்களுடன் இருந்தவரை நானென்ன கண்டேன
 ஒருநாளும் எனக்கென்று விருந்துவகை உண்டா?"
 கண்கலங்கி மூத்தமகன் இவ்வாறு சொல்ல
 கனிவோடு தந்தையவன் மறுவார்த்தை சொன்னான்:
 "என்னோடு என்றும் நீருப்பவனே யன்றோ
 என்செல்வம் எந்நாளும் உன்னுடைய தன்றோ
 உன்தம்பி இறந்ததன்பின் உயிர்பெற்று வந்தான்
 உண்மையிலே மறுபிறவி அதற்காகச் செய்தேன்!"

வினாக்கள்

இளைய மைந்தனின் மனமாற்றத்தைப் புலப்படுத்துக.
 இளைய மகனுக்குக் கூறப்பெறும் உவமைகளுள் ஒன்றை எழுதுக.

1.4 பெய்யெனப் பெய்யும் மழை — வைரமுத்து

தேனி மாவட்டம் பெரிய குளத்தையடுத்த மெட்டேர் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். 17வயதிற்குள் வைகறை மேகங்கள் எழுதப்பட்டு 19 வயதில் வெளிவந்த முதல் கவிதை நூல். சமகாலச் சமூகப் பிரச்சனைகளைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டவர். 1996-இல் "தண்ணீர் தேசம்" - தமிழில் ஒரு விஞ்ஞானக் காலியம் என்னும் பெருமைக்குரியது. இவரது 'கள்ளிக்காட்டு தீக்காசம்' சாகித்திய அகடமி பரிசு பெற்றது. ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட திரைப்படப் பாடல்களை எழுதியுள்ளார்.

புதிய ஏற்பாடு

மனமே!

இழிந்தவர்க்கும் கூட
இன்னும் பணிவுகாட்டு
சாக்கடையிலும்
தாழ்ந்து பணிந்தோடிவரும்
தண்ணீர்போல்

நாவே!

இன்னும் கொஞ்சம் மெளனம் கா
வாயில்லாச் சில்லறைகள் சத்தமிட்டாலும்
வாய்தீறந்தும் பேசாத் சுருக்குப்பை போல
நெஞ்சே!

துயரத்திலும் நன்மைகாண்

மரணம் வரைக்கும் சென்றவிதை
இன்னொரு ஜனனம் காண்பதுபோல

உயிரே!

இன்னும் கொஞ்சம் ஊறிவா
பொழுது சாயச்சாய
நீளம் கொள்ளும் நிழல்போல

எண்ணமே!

நலிந்த பொழுதிலும் நம்பிக்கை கொள்
தட்டான் தட்டலில்
உதிரும் தங்கமும்
நகையாகுமென்று நம்புதல் போல

இளமையே!

இன்னும் கொஞ்சம் கோபம் கொள்
நிலக்கரிக்குள் உயிரூட்டி
எந்திரம் தள்ளும்
நெருப்பைப்போல

உடலே!

இன்னும் கொஞ்சம்
உறுதிபெறு
தன்னினும் வலியது
தாங்கிச் சுமக்கும்
தண்டவளம் போல

ஞாபகமே!

பகைமை மற
உயர்ப் பறக்கப் பறக்க
மனிதன் கிழித்த கோடுகள்
மறைவது போல

உணர்வே!

கலங்குதல் தவிர
கடமை செய்யும்போது
கண்கலங்காத
வெட்டியான்போல

அறிவே!

இன்னும் கொஞ்சம் அடக்கமாயிரு
எல்லாமிருந்தும் மௌனம் காக்கும்
நூலகம்போல

மனமே!

இன்னும் கொஞ்சம் ஆசை அறு
சுற்றும் உலகைச் சூழ்ந்திருந்தாலும்
ஒட்டாதுலவும் காற்றைப்போல

காலே!

சுயமாய் நில்
இரவல் ஓளிகொள்ளும்
சந்திரன் போல் தேயாமல்
சொந்த ஓளி கொள்ளும் சூரியன்போல

விழியே!

எதிலும் நல்லது காண்
வேப்பம்புவிலும்
தேன்பிரித்தறியும் தும்பியைப் போல

முயற்சியே!

இடைசியத்தோடு
இலக்கு தொடு
பயணத்தின் இறுதிவரை
கூடுதுறந்து விடாத
நத்தையைப் போல

தோளே!

இன்னும் இன்னும் சிரமம் தாங்கு
ஹருக்கு நிழல் வழங்க
தன் தலையில் வெயில் தாங்கும்
விருட்சம்போல

1.5 தேசப்பிதாவுக்குத் தெருப்பாடகனின் அஞ்சலி - மு.மேத்தா

பாவேந்தர் விருதுபெற்ற இவர் மதுரை மாவட்டத்துப் பெரிய குளத்தில் பிறந்தவர். வாணம்பாடிக் கவிஞர் வரிசையில் தனக்கென ஓர் இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டவர். இவரது 'கண்ணீர்ப் பூக்கள்' பலராலும் பாராட்டும் கவிதைக் தொகுப்பாகும். இவரது 'ஊர்வலம்' கவிதைக் தொகுப்பு தமிழக அரசின் பரிசு பெற்றுள்ளது. இவரது 'ஆகாயத்தில் அடுத்தவீடு' சாகித்திய அகடமி பரிசுபெற்றது. தமது கவிதைகள் மூலம் சமூகச் சிக்கல்களை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

உன்னுடைய படங்கள்
ஊர்வலம் போகின்றன
நீ ஏன் தலை குனிந்தபடி
நடுத்தெருவில் நிற்கிறாய்?

வெளுத்துப் போய் விட்ட
தேசப் படத்துக்குப்
புதுச்சாயம் பூகும்
புண்ணிய தினத்தில்
புத்திர தேசத்துக்காக நீ

புலம்புவது
என் காதில் விழுகிறது
எங்கள் தேசப்பிதாவே
அமைதி கொலுவிருக்கும்
உன் சிலைகளைப்
பார்க்கும் போதெல்லாம்
நான்
அழுது விடுகிறேன்!

கண்ணீரின்
வெப்பத்தால்
என் கவிதை
முழுமை பெறாமலே
முடிந்து விடுகிறது.....

தேசப் படத்திலுள்ள
கோடுகள்
விடுதலைக்குப் போராடிய
வீரத் தியாகிகளின்
விலா எலும்புக் கூடுகள்!
அழிக்க முடியாத
கல்லெறி படாத
அந்த நினைவுச் சின்னத்தின்
மூலமே
அவர்களுக்கு நாங்கள்
அஞ்சலி செலுத்தி விடுகிறோம்!

கண்ணிர்க் கடலில்
கலங்கள் மூழ்கிய பிறகு
அடைக்கலம் தேடிய
ஆபுத்திரனே!
அழுத சுரபியைத்தான்
நீ தந்து சென்றாய்

இப்போது எங்கள் கைகளில் இருப்பதோ
பிச்சைப் பாத்திரம்!

இந்த
மாற்றத்தை நிகழ்த்திய
மந்திரவாதிகள் யார்?
நிழலுக்குள் மறைந்திருக்கும்
நிழலை
யார் அம்பலப்படுத்துவது?

சரித்திர மாளிகையில்
அஹிம்சைப் பேரொளியில்
பகத்சிங்குகள்
மறைக்கப்பட்டதால் தானா
சுதந்திர மாளிகையை
எலிகள் சுரண்டுகின்றன?

மயிலுக்குப் போர்வை தந்தவனின்
மரபிலே வந்தவர்கள்
எங்கள் மேனியில் கிடக்கும்
கந்தல் சட்டையையும்
கழற்றிக் கொண்டு போகிறார்கள்!

ஆடுகளை
உனக்காக வளாத்தோம்
நாளடைவில் நாங்களே
மந்தை ஆடுகளாய்
மாறிப் போனோம்!

எங்கள்
வயிற்றைப் புறக்கணித்து விட்டுக்
காம்புகளை நேசிக்கிறார்கள்....
எங்களுக்குத்
தீவனம் கிடைக்காவிட்டாலும்
மேய்ப்பவர்களுக்கு மட்டும்
எப்படியோ
இனாம் கிடைத்துவிடுகிறது....
கண்ணிரின் வெப்பத்தால்
என் கவிதை
முழுமை பெறாமலே

முடிந்து விடுகிறது.....
 சட்டக் கட்டிடங்களில்
 ஓட்டைகள் விழுந்துவிட்டன
 வயதாகிப் போனதால்
 தர்ம ஸ்தராபிகள்
 தள்ளாடுகின்றன.
 எங்கள் வாழ்க்கை
 இருட்டோடு இல்லறம் நடத்துகிறது!

பாவத்தைத்
 தனித்தனியே செய்துவிட்டு
 மொத்தமாகத் தீர்த்துக் கொள்ளப்
 போதுமான அளவு
 புண்ணிய ஸ்தலங்கள் இருப்பதால்

எங்கள்
 பாரத புத்திரர்கள்
 தூசு படாமல்
 தூய்மையாகவே இருக்கிறார்கள்!

ராஜதானியில்
 மலர்க் கிர்டங்கள்
 குட்டப் படுகிறபோது
 சேரிக் குழந்தைகளின்
 சின்ன விழிச்செடியில்
 உப்பு மலர்கள்
 உதிர்ந்து விழுகின்றன.....

நீ கண்டுபிடித்த
 சுதேசி ஆயுதமாம்
 கைராட்டையைச் சுற்றிய சிலர்
 தற்போது
 தங்க நூல் நூற்கிறார்களாம்.....

எங்களுக்கோ
 வெள்ளியும் தங்கமும்
 விழாக்களின் பெயரில்தான்
 வருகின்றன!

ஒரே ஒரு விஷயத்தில் மட்டும்
 இந்த நாட்டு மக்கள்
 உன்னை அப்படியே பின்பற்றுகிறார்கள்....
 அரைகுறையாகத்தான்
 உடுத்துகிறார்கள்!

தேசம் போகிற
போக்கைப் பார்த்தால்
பிறந்தநாள் உடையே
எங்கள்
தேசிய உடையாகிவிடும் போல்
தெரிகிறது.

எங்கள் தலைவர்கள்
வறுமையை எப்படியாவது
வெளியேற்றிவிட
வேண்டுமென்று தான்
மேடையில்
மைக்கின் முன்னால்
பேச்சுத் தவம் செய்கிறார்கள்!

இருபத்தெந்தாண்டுகளில்
தேசத்தில்
மாற்றமே நிகழவில்லை என்று
யார் சொன்னது?

கண்ணிர்க் கடலில்
கலங்கள் முழ்கிய பிறகு
அடைக்கலம் தேடிய
ஆபுத்திரனே!

அமுத கரபியைத்தான்
நீ தந்து சென்றாய்-
இப்போது-
எங்கள் கைகளில் இருப்பதோ
பிச்சைப் பாத்திரம்!

அணைக்கட்டுகளில்
திறக்கப்படும் தண்ணீர்
பள்ளங்களை ஏழாற்றிவிட்டு
மேட்டை நோக்கியே
பாய்கிறது.

சேரிகளில் மட்டுமே நீ
 யாத்திரை செய்வாய்
 என்பதைத் தெரிந்து கொண்டதால்
 உன்னை நேசித்தவர்கள்
 தேசத்தையே
 சேரியாக மாற்றிவிட்டார்கள்!

இந்த
மாற்றங்களை நிகழ்த்திய
மந்திரவாதிகளின்
கழுத்துக்கு
நாங்கள் மாலை சூட்டுகிறோம்.

உன்னுடைய படங்கள்
ஊர்வலம் போகின்றன...
நீ ஏன் தலை குணிந்தபடி
நடுத் தெருவில் நிற்கிறாய்?

புத்திர தேசத்துக்காக நீ
புலம்புவது
என் காதில் விழுகிறது.

அமைதி கொலுவிருக்கும்
உன் சிலைகளைப்
பார்க்கும் போதெல்லாம் நான்
அழுது விடுகிறேன்.

கண்ணிரின் வெப்பத்தால்
என் கவிதை
முழுமை பெறாமலேயே
முடிந்து விடுகிறது.

அலகு -2

2.1 சிலப்பதிகாரம் - அடைக்கலக் காதை (நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

1. தீதுதீர் மதுரை

நிலந்தரு திருவின் நிழல்வாய் நேமி
கடம்புண்டு உருட்டும் கௌரியர் பெருஞ்சீர்க்
கோவின் செம்மையும் குடையின் தண்மையும்
வேலின் கொற்றமும் விளங்கிய கொள்கைப்

பதின்மூ அறியாப் பண்புமேம் பட்ட
மதுரை முதூர் மாநகர் கண்டு ஆங்கு
அறந்தரு நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய
புறஞ்சிறை முதூர்ப் பொழிலிடம் புகுந்து,
தீதுதீர் மதுரையும் தென்னவன் கொற்றமும்
மாதவத்து ஆட்டிக்குக் கோவலன் கூறிழித்.

2. மாடலன் உரைப்பான்

தாழ்ந்து வேலித் தலைச்செங் காணத்து
நான்மறை முற்றிய நலம்புரி கொள்கை
மாமறை முதல்வன் மாடலன் என்போன்
மாதவ முனிவன் மலைவலங் கொண்டு,
குமரியம் பெருந்துறை கொள்கையிற் படிந்து,

தமர்முதற் பெயர்வோன், தாழ்பொழில் ஆங்கண்
வருந்துசெல் வருந்தத்து வான்துயர் நீங்கக,
கவந்தி இடவயிற் புகுந்தோன் - தன்னைக்
கோவலன் சென்று சேவடி வணங்க,
நாவல் அந்தனை தான்நவின்று, உரைப்போன்.

3. கருணை மறவ!

ஞான நன்னெறி நல்வரம்பு ஆயோன்
தானம் கொள்ளுந் தகைமையின் வருவோன்,
தளர்ந்த நடையின் தண்டுகால் ஊன்றி,
வளைந்த யாக்கை மறையோன் தன்னைப்

பாகுகழித்து யாங்கணும் பறைபட வந்தும்
வேக யானை வெம்மையிற் கைக்கொள்ள
ஒய்னத் தெழித்து, ஆங்கு, உயர்பிறப் பாளனைக்
கையகத்து ஒழித்து, அதன் கையகம் புக்குப்
பொய்பொரு முடங்குகை வெண்கோட்டு அடக்கி

மைஇருங் குன்றின் விஞ்சையன் ஏய்ப்பப்
பிடர்தலை இருந்து, பெருஞ்சினம் பிறழாக்
கடக்களிறு அடக்கிய கருணை மறவ!

4. செல்லாச் செல்வ

பிள்ளை நகுலம் பெரும்பிறிது ஆக,
என்னிய மனையோள் இனைந்துபின் செல்ல,
வடதிசைப் பெயரும் மாமறை யாளன்
“கடவது அன்றுநின் கைத்துஹன் வாழ்க்கை,
வடமொழி வாசகம் செய்த நல்லேடு
கடன்றி மாந்தர் கைநந் கொடுக்க எனப்,
பீடிகைத் தெருவிற் பெருங்குடி வாணிகர்

மாட மறுகின் மனைதொறும் மறுகிக்
“கருமக் கழிபலம் கொள்மி னோ” எனும்
அருமறை யாட்டியை அனுகக் கூடிய,
“யாதுநீ உற்ற இடர்? ஈது என்ன?”என,
மாதுதான் உற்ற வான்துயர் செப்பி,

“இப்பொருள் எழுதிய இதழிது வாங்கிக்,
கைப்பொருள் தந்து என் கடுந்துயர் களைக்” என,
“அஞ்சல்! உன்தன் அருந்துயர் களைகேன்
நெஞ்சூறு துயரம் நீங்குக்”, என்று, ஆங்கு,
ஒத்துடை அந்தணர் உரை – நூல் கிடைக்கையில்

தீத்திறம் புரிந்தோள் செய்துயர் நீங்கத்,
தானஞ் செய்து, அவள் தன்துயர் நீக்கிக்,
கானம் போன கணவனைக் கூட்டி,
ஒல்காச் செல்வத்து உறுபொருள் கொடுத்து,
நல்வழிப் படுத்த செல்லாச் செல்வ!

5. இல்லோர் செம்மல்

பத்தினி ஒருத்தி படிற்றுரை எய்த,
மற்றவன் கணவற்கு வறியோன் ஒருவன்
அறியாக் கரிபொய்த்து, அறைந்துணும் பூதத்துக்
கறைகெழு பாசத்துக் கையகப் படலும்,
பட்டோன் தவ்வை படுதுயர் கண்டு,
கட்டிய பாசத்துக் கழது சென்று எய்தி,
“என்னுயிர் கொண்டு, ஈங்கு இவன்றுயிர் தா” என
நன்னெடும் பூதம் நல்கா தாகி,
“நரகன் உயிர்க்கு நல்லுயிர் கொண்டு,

பரகதி இழக்கும் பண்பு ஈங்கு இல்லை,
ஒழிக் நின் கருத்து” என, உயிர்முன் புடைப்ப,
அழிதரும் உள்ளத்து அவளொடும் போந்து, அவன்
கற்றக் தோர்க்கும் தொடர்புறு கிளை கட்கும்
பற்றிய கிளைஞரின் பசிப்பினி அறுத்துப்
பல்லாண்டு புரந்த இல்லோர் செம்மல்!

6. உம்மைப் பயன்கொல்?

இம்மைச் செய்தன யானறி நல்வினை
உம்மைப் பயன்கொல், ஒருதனி உழந்து, இத்
திருத்தகு மாமணிக் கொழுந்துடன் போந்தது,
விருத்தகோ பால! நீ, என வினவக்.

7. கனவும் செலவும்!

கோவலன் கூறும், “ஒர் குறுமகன் - தன்னால்
காவல் வேந்தன் கடிநகர் - தன்னில்,
நாறுஜங் சூந்தல் நடுங்குதுயர் எய்த
கூறைகோள் பட்டுக் கோட்டுமா ஊரவும்,
அணித்தகு புரிகுழல் ஆய் - இழை தன்னொடும்
பிணிப்புஅறுத் தோர் - தம் பெற்றி எய்தவும்

மாமலர் வாளி, வறுநிலத்து எறிந்து,
காமக் கடவுள் கரையற்று ஏங்க,
அணிதிகழ் போதி அறவோன் - தன்முன்,
மணிமே கலைணை மாதவி அளிப்பவும்,
நனவுபோல நள்ளிருள் யாமத்துக்
கனவு கண்டேன், கடிதீங்கு உறும்” என.

8. ஆறுதல் உரைத்தனர்

‘அறத்துஉறை மாக்கட்கு அல்லது, இந்தப்
புறச்சிறை இருக்கை பொருந்தாது, ஆகவின்,
அரைசர் பின்னோர் அகநகர் மருங்கின் நின்
உரையிற் கொள்வர், இங்கு ஒழிகநின் இருப்பு,

காதலி - தன்னொடு கதிர்செல் வதன்முன்,
மாட மதுரை மாநகர் புகுக் என
மாதவத்து ஆட்டியும் மாமறை முதல்வனும்
கோவலன் தனக்குக் கூறுந் காலை.

9. மாதரி அடி தொழல்

அறம்புரி நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய
புறஞ்சிறை முதூர்ப் புங்கண் இயக்கிக்குப்
பாலமடை கொடுத்துப் பண்பின் பெயர்வோள்,
ஆயர் முதுமகள், மாதரி என்போள்,
காவுந்தி ஜயையைக் கண்டு, அடி தொழலும்.

10. அடைக்கலம் தந்தேன்

‘ஆகாத்து ஓம்பி, ஆப்பயன் அளிக்கும்
கோவலர் வாழ்க்கை ஓர் கொடும்பாடு இல்லை,
தீதிலள், முதுமகள், செவ்வியள், அளியள்,
மாதரி - தன்னுடன் மடந்தையை இருத்துதற்கு
‘மாதரி! கேள், இம் மடந்தை - தன் கணவன்

தாதையைக் கேட்கின், தன்குல வாணர்
அரும்பொருள் பெறுநரின் விருந்துதீர் கொண்டு
கருந்தடங் கண்ணியோடு கடிமனைப் படுத்துவர்
உடைப்பெருஞ் செல்வர் மனைப்புகும் அளவும்
இடைக்குல மடந்தைக்கு அடைக்கலம் தந்தேன்.

11. தாயாகித் தாங்கு

“மங்கல மடந்தையை நன்னீர் ஆட்டிச்,
செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சலம் தீட்டித்
தேமென் கூந்தல் சின்மலர் பெய்து,
தூமடி உழவித், தொல்லோர் சிறப்பின்
ஆயமும், காவலும், ஆய்விழை தனக்குத்

தாயும் நீயே ஆகித் தாங்கு, ஸங்கு,
என்னோடு போந்த இளங்கொடி நங்கை – தன்
வண்ணச் சீற்றி மண்மகள் அறிந்திலள்,
கடுங்கத்திர் வெம்மையின் காதலன் - தனக்கு
நடுங்குதுயர் எப்தி நாப்புலர் வாடிக்
தன்துயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி,
இன்துணை மகளிர்க்கு இன்றி யமையாக
கற்புக் கடம்புண்ட இத்தெய்வம் அல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாம்கண் டிலமால்
வானம் பொய்யாது, வளம் பிழைப்பு அறியாது

நீள்நில வேந்தர் கொற்றம் சிதையாது
பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்த நாடு' என்னும்
அத்தகு நல்லுரை அறியா யோந்?

12. தவத்தோர் அடைக்கலம்

தவத்தோர் அடைக்கலம் தான்சிறிது ஆயினும்,
மிகப்பேர் இன்பம் தரும், கேளாய்!
காவிரிப் படப்பைப் பட்டினம் - தன்னுள்
பூவிரி பிண்டிப் பொதுநீங்கு திருநிழல்,
உலக நோன்பிகள் ஒருங்குடன் இட்ட
இலகுஞிச் சிலாதலம் மேல்இருந் தருளித்
தருமம் சாற்றுஞ் சாரணீர் – தம்முன்

திருவில் இட்டுத் திகழ்தரு மேனியன்
தாரன், மாலையன், தமனியப் பூணினன்
பாரோர் காணாப் பலர்தொழு பாடமையன்
கருவிரற் குரங்கின் கையொரு பாகத்துப்
பெருவிறல் வானவன் வந்துநின் ரோனைச்
சாவகர் எல்லாம் சாரணர்த் தொழுது, “ஸங்கு
யாதிவன் வரவு?” என, இறையோன் கூறும்.

2.2 மணிமேகலை
சக்கரவாளக் கோட்டம் - உரைத்த காதை
1. நிலவொளி பரந்தது

அந்தி மாலை நீங்கிய பின்னர்,
வந்து தோன்றிய மலர்கதிர் மண்டிலம்,
சான்றோர் தங்கண் எய்திய குற்றம்
தோன்றுவழி விளங்கும் தோற்றம் போல,
மாசறு விகும்பின் மறுநிறங் கிளர்,
ஆசற விளங்கிய அந்தீந் தண்கதிர்
வெள்ளிவெண் குடத்துப் பால்சொரி வதுபோல்,
கள்ளவிழ் பூம்பொழில் இடையிடைச் சொரிய.

2. தெய்வம் தோன்றினள்

உருவு கொண்ட மின்னே போலத்
திருவில் இட்டுத் திகழ்தரு மேனியள்,
ஆதி முதல்வன் அறவாழி ஆள்வோன்
பாத பீடிகை பணிந்தனள் ஏத்திப்
பக்தியகத்து உறையுமோர் பைந்தொடி யாகிச்
சுதமதி நல்லாள் தன்முகம் நோக்கி.

3. தெய்வத்தின் யோசனை

“ஈங்கு நின்றீர்?” என்னுற்றீர்? என்-
ஆங்கவன் ஆங்கவன் கூறியது உரைத்தலும்-
“அரசிளங் குமரன் ஆயிழை தன்மேல்
தணியா நோக்கம் தவிர்ந்திலன் ஆகி
அறத்தோர் வனமென்று அகன்றனன், ஆயினும்
புறத்தோர் வீதியிற் பொருந்துதல் ஒழியான்
பெருந்தெரு ஒழித்துஇப் பெருவனஞ் குழந்த
திருந்தெயிற் குடபாற் சிறுபுழை போகி
மிகக மாதவர் விரும்பினர் உரையும்
சக்க வாளக் கோட்டம் புக்கால்
கங்குல் கழியினும் கடுநலை எய்தாது!
அங்குநீர் போ” மென்று அருந்தவம் உரைப்ப.

4. சுதமதியின் கேள்வி

“வஞ்ச விஞ்சையன் மாருத வேகனும்
அஞ்செஞ் சாயல் நீயும் அல்லது,
நெடுநகர் மருங்கின் உள்ளோர் எல்லாம்
சுடுகாட்டுக் கோட்டம் என்றலது உரையார்,
சக்கர வாளக் கோட்டம் அ.தென
மிககோய்! கூறிய உரைபொருள் அறியேன்,
சங்கிதன் காரணம் என்னை யோ?” என.

5. தெய்வம் சொல்வது

'ஆங்கதன் காரணம் அறியக் கூறுவன்
மாதவி மகளோடு வல்லிருள் வரினும்
நீகேள்' என்றே நேரிழை கூறும், இந்
நாமப் பேரூர் தன்னோடு தோன்றிய
சமப் புறங்கா ஹங்கிதன் அயலது.

6. நாற்பெரு வாயில்

ஹரா நற்றேர் ஓவியப் படுத்துத்
தேவர் புகுதலூஉம் செழுங்கொடி வாயிலும்,
நெல்லும், கரும்பும், நீரும், சோலையும்
நல்வழி எழுதிய நலங்கிளர் வாயிலும்
வெள்ளி வெண்க்கை இழுகிய மாட்க்கு
உள்ளுரு எழுதா வெள்ளிடை வாயிலும்
மடித்த செவ்வாய்க் கடுத்த நோக்கின்
கொடுக்க பாசத்துப் பிடித்த குலத்து
நெடுநிலை மண்ணீடு நின்ற வாயிலும்
நாற்பெரு வாயிலும் பாற்பட்டு ஒங்கிய
காப்புடை இஞ்சிக் கடிவழங்கு ஆரிடை.

7. பல்வேறு கோட்டங்கள்

உலையா உள்ளமோடு உயிர்க்கடன் இறுத்தோர்
தலைதூங்கு நெடுமரம் தாழ்ந்துபறஞ் சுற்றிப்
பீடிகை ஒங்கிய பெரும்பலி மூன்றில்
காடமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்டமும்
அருந்தவர்க் காயினும் அரசர்க் காயினும்
நால்வேறு வருணப் பால்வேறு காட்டி
இறந்தோர் மருங்கிற் சிறந்தோர் செய்த
குறியவும் நெடியவும் குன்றுகண் டன்ன
சுடுமண் ஒங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமும்
அருந்திறற் கடவுள் திருந்துபலிக் கந்தமும்
நிறைக்கல் தெற்றியும் மிறைகளச் சந்தியும்
தண்டும் மண்டையும் பிடித்துக் காவலர்
உண்டுகண் படுக்கும் உறையும் குடிகையும்
தூமக் கொடியும், சுடர்த்தோ ரணங்களும்
சமப் பந்தரும் யாங்கணும் பரந்து.

8. இன்னா ஒலிகள்

சுடுவோர், இடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர்
தாழ்வாயின் அடைப்போர், தாழியிற் கவிப்போர்
இரவும் பகலும் இளிவுடன் தரியாது
வருவோர் பெயர்வோர் மாறாச் சும்மையும்
எஞ்சியோர் மருங்கின் ஈமஞ் சாற்றி
நெஞ்ச நடுக்குறூஉம் நெய்தல் ஒசையும்

துறவோர் இறந்த தொழுவிளிப் பூசலும்,
 பிறவோர் இறந்த அழுவிளிப் பூசலும்
 நீண்முக நரியின் தீவிளிக் கூவும்
 சாவோர்ப் பயிரும் கூகையின் குரலும்
 புலவுண் பொருந்திய குராலின் குரலும்
 ஊண்தலை துற்றிய ஆண்டலைக் குரலும்
 நன்னீர்ப் புணரி நளிகடல் ஒதையின்
 இன்னா இசையொலி என்றுநின் றறாது.

9. மன்றங்கள் ஜந்து

தான்றியும் ஒடுவையும் உழுஞ்சிலும் ஓங்கிக்
 கான்றையும் குரையும், கள்ளியும் அடர்ந்து
 காய்பசிக் கடும்பேய் களங்கொண்டு ஈண்டும்
 மாமலர் பெருஞ்சினை வாகை மன்றமும்
 வெள்ளினம் தடியோடு மாந்தி, மகிழ்ச்சிறந்து
 புள்ளிறை கூரும் வெள்ளில் மன்றமும்

கடலை நோன்பிகள் ஓடியா உள்ளமொடு
 மடைத் தீயுறுக்கும் வன்னி மன்றமும்
 வீரத் யாக்கையர் உடைதலை தொகுத்தாங்கு
 இருந்கொடர்ப் படுக்கும் இரத்தி மன்றமும்
 பிணந்தின் மாக்கள் நினம்படு குழிச்சியில்

விருந்தாட்டு அயரும் வெள்ளிடை மன்றமும்
 அழற்பெய் குழிச்சியும், புழற்பெய் மண்டையும்
 வெள்ளிற் பாடையும் உள்ளிட்டு அறுவையும்
 பரிந்த மாலையும், உடைந்த கும்பமும்
 நெல்லும், பொரியும், சில்பலி அரிசியும்
 யாங்கனும் பரந்த ஓங்கிரும் பறந்தலை.

10. கடலை காட்டும் அறநெறி

தவத்துறை மாக்கள், மிகப்பெருஞ் செல்வர்
 ஈற்றிளம் பெண்டிர் ஆற்றாப் பாலகர்
 முதியோர் என்னான், இளையோர் என்னான்
 கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றனன் குவிப்ப, இவ்

அழல்வாய்ச் கடலை தின்னக் கண்டும்
 கழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட்டு அயர்ந்து
 மிகக் நல்லறம் விரும்பாது, வாழும்
 மக்களிற் சிறந்த மடவோர் உண்டோ?

11. பேய்க் கூத்து

ஆங்கது தன்னையோர் அருங்கடி நகரெனச்
சார்ங்கலன் என்போன் தனிவழிச் சென்றோன்
என்பும் தடியும் உதிரமும் யாக்கையென்று
அன்பறு மாக்கட்கு அறியச் சாற்றி
வழுவொடு கிடந்த புழுவுன் பிண்டத்து
அலத்தகம் ஊட்டிய அடிநரி வாய்க்கொண்டு
உலப்பில் இன்பமொடு உளைக்கும் ஒதையும்
கடகம் செறித்த கையைத் தீநாய்
உடையக் கவ்வி ஒடுங்கா ஒதையும்
சாந்தம் தோய்ந்த ஏந்தில வனமுலை
காய்பசி எருவை கவர்ந்தான் ஒதையும்
பண்புகொள் யாக்கையின் வெண்பலி அரங்கத்து
மண்கனை முழவும் ஆக, அங்கோர்
கருந்தலை வாங்கிக் கையத்து ஏந்தி
இரும்பேர் உவகை எழுந்தோர் பேய்மகள்
புயலோ குழலோ, கயலோ கண்ணோ
குமிழோ முக்கோ, இதழோ கவிரோ
பல்லோ முத்தோ என்னாது, இரங்காது
கண்தொட்டு உண்டு, கவையடி பெயர்த்துத்
தண்டாக் களிப்பின் ஆடும் கூத்தும்.

12. கண்டவன் காதல்

கண்டனன் வெரிக், கடுநவை எய்தி
விண்டோர் திசையின் விளிந்தனன் பெயர்ந்து, “சங்கு
எம்மனை! காணாய், ஈச் சுடலையின்
வெம்முது பேய்க்கென் உயிர்கொடுத் தேன்” எனத்
தம்மனை தான்முன் வீழ்ந்து, மெய் வைத்தலும்.

13. தாயின் புலம்பல்

“பார்ப்பான் தன்னொடு கண்ணிழந்து இருந்தவித்
தீத்தொழி லாட்டியென் சிறுவன் தன்னை
யாருமில் தமியேன் என்பது நோக்காது
ஆருயிர் உண்டது, அணங்கோ? பேயோ?
துறையும் மன்றமும் தொல்வலி மரனும்
உறையுளும் கோட்டமும் காப்பாய்! காவாய்
தகவிலை கொல்லோ சம்பா பதி” என
மகன்மெய் யாக்கையை மார்புறத் தழீஇ
அம்ப் புறங்காட்டு எயிற்புற வாயிலில்
கோதமை என்பாள் கொடுந்துயர் சாற்ற.

14. சம்பாதி தோன்றினாள்

“கடிவழங்கு ஆரிடைக் கடுந்துயர் எய்தி
இடையிருள் யாமத்து என்னைங்கு அழைத்தனை
என்னுற் றனையோ? எனக்குஉரை” என்றே
பொன்னிற் பொலிந்த நிறத்தாள் தோன்ற.

15. தாயின் முறையீடு

“ஆருமி லாட்டியென் அறியாப் பாலகன்
சமப் புறங்காட்டு எய்தினோன் தன்னை
அணங்கோ, பேயோ ஆருயிர் உண்டது
உறங்குவோன் போலக் கிடந்தனன் காண்” என.

16. சம்பாதி உரைத்தது

“அணங்கும் பேயும் ஆருயிர் உண்ணா
பினங்குநால் மார்பன் பேதுகந் தாக
ஊழ்வினை வந்திவன் உயிருண்டு கழிந்தது
மாபெருந் துன்பம் நீ ஒழிவாய் என்றலும்.

17. தாயின் வேண்டுதல்

“என்னுயிர் கொண்டுஇவன் உயிர்தந்து அருளிலென்
கண்ணில் கணவனை இவன்காத்து ஓம்பிடும்
இவனுயிர் தந்தென் உயிர்வாங்கு” என்றலும்.

18. உயிர் தருவாரில்லை

முழுமு தாட்டி இரங்கினன் மொழிவாள்
“ஜயம் உண்டோ ஆருயிர் போனால்
செய்வினை மருங்கிற் சென்று பிறப்பு எய்துதல்?
ஆங்கது கொணர்ந்து நின் ஆரிடர் நீக்குதல்
சங்கெனக்கு ஆவதொன்று அன்று, நீ யிரங்கல்
கொலையறம் ஆ மெனும் கொடுந்தொழில் மாக்கள்
அவலப் படிற்றுரை ஆங்கது, மடவோய்!
ஊலக மன்னவர்க்கு உயிர்க்குயிர் ஈவோர்
இலரோ? இந்த ஈமப் புறங்காட்டு
அரசர்க்கு அமைந்தன ஆயிரம் கோட்டம்!
நிரயக் கொடுமொழி நீயொழி” என்றலும்.

19. தாயின் துணிவு

‘தேவர் தருவர் வரமென்று, ஒருமுறை
நான்மறை அந்தணர் நன்னால் உரைக்கும்
மாபெருந் தெய்வம்! நீயருளா விடின்
யானோ காவோன், என்னுயிர் ஈங்கு’ என.

20. சம்பாபதியின் ஆற்றல்

“ஊழி முதல்வன் உயிர்தரின் அல்லது
ஆழித் தாழி அகவரைத் திரிவோர்
தாந்தரின், யானும் தருகுவேன், மடவாய்
ஈங்கென் ஆற்றலும் காண்பாய் என்றே
நால்வகை வகையின் உருபப் பிரமரும்
நானால் வகையின் உருபப் பிரமரும்
இருவகைச் சுடரும், இருமு வகையிற்
பெருவனப்பு எய்திய தெய்வத் கணங்களும்
பல்வகை அசரரும், படுந்துயர் உறாஉம்
என்வகை நரகரும், இருவிகம்பு இயங்கும்
பன்மீன் ஸ்ட்டமும், நாளும் கோளும்
தன்னகத்து அடக்கிய சக்கர வாளத்து
வரந்தரற்கு உரியோர் தமைமுன் நிறுத்தி
“அரந்தை கெடுமிவள் அருந்துயர் இது” வெனச்
சம்பா பதிதான் உரைத்தவம் முறையே
எங்குவாழ் தேவரும் உரைப்பக் கேட்டே
கோதமை யற்ற கொடுந்துயர் நீங்கி
சமச் சுடலையில் மகனையிட் டிறந்தபின்
சம்பா பதிதன் ஆற்றல் தோன்ற
எங்குவாழ் தேவரும் கூடிய இடந்தனில்.

21. சக்கரவாளத்தின் சிறப்பு

குழ்கடல் வளையிய அழியங் குன்றத்து
நடுவு நின்ற மேருக் குன்றமும்
புடையில் நின்ற எழுவகைக் குன்றமும்
நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவும்
ஒரீ ராயிரம் சிற்றிடைக் தீவும்
பிறவும், ஆங்கதன் இடவகை உரியன்
பெறுமுறை மரபின் அறிவுவரக் காட்டி
ஆங்குவாழ் உயிர்களும், அவ்வுயிர் இடங்களும்
பாங்குற மண்ணிட்டிற் பண்புற வகுத்து
மிக்க மயனால் இழைக்கப்பட்ட
சக்கர வாளக் கோட்டமீங் கிதுகாண்.

22. சுடுகாட்டுக் கோட்டம் என்றது

இடுபினைக் கோட்டத்து எயிற்புறம் ஆதலின்
சுடுகாட்டுக் கோட்டம் என்றலது உரையார்
இதன்வரவு இதுவென்று இருந்தெய்வம் உரைக்க.

23. மணிபல்லவத்துச் சேர்த்தது

மதனில் நெஞ்சமொடு வான்குயர் எய்திப்
பிறந்தோர் வாழ்க்கை சிறந்தோன் உரைப்ப
இறந்திருள் கூர்ந்த இடையிருள் யாமத்துத்
தூங்குதுயில் எய்திய சுதமதி ஒழியப்
பூங்கொடி தன்னைப் பொருந்தித் தழிகி
அந்தரம் ஆறா, ஆறைந்து யோசனைத்
தென்திசை மருங்கில் சென்று, திரையுடுத்த
மணிபல் வைத்திடை, மணிமே கலாதெய்வம்
அணியிழை தன்னைவைத்து, அகன்றது தானென்.

2.3 கம்பராமாயணம்

வாலி வதைப்படலம் - வாலி இகழ்தல்

1. தன்மேல் அம்பெய்தவன் இராமனென்று உணர்ந்து வாலி இகழ்தல்

இல்லறந் துறந்த நம்பி யெம்மனோர்க் காகத் தங்கள்
வில்லறந் துறந்த வீரன் தோன்றலால் வேக நூலில்
சொல்லறந் துறத்தி லாத சூரியன் மரபுத் தொல்லை
நல்லறந் துறந்த தென்னா நகைவர நானூட் கொண்டான்.

2. இதுவும் அது

வெள்கிட மகுடஞ் சாய்க்கும் வெடிபட சிரிக்கு மீட்டும்
உள்கிடு மிதுவுந் தானோ ரோங்கற மோளன் றுன்னும்
முள்கிடுங் குழியிற் புக்க மூரிவெங் களிதல் யானை
தொள்கொடுங் கிடந்த தென்னைத் துயருழந் தழித்து சோர்வான்

3. இராமபிரான் வாலியின் எதிரில் வருதல்

இறைதிறம் பின்னா லென்னே யிழிந்துளோ ரியற்கை யென்னின்
முறைதிறம் பின்னா லென்று மொழிகின்ற முகத்தான் முன்னர்
மறைதிறம் பாத வாய்மை மன்னர்க்கு மனவிற் சொல்லுந்
துறைதிறம் பாமற் காக்கத் தோன்றினான் வந்து தோன்ற.

4. வாலி இராமனை நோக்கி இகழ்ச்சியாகப் பேசத்தொடங்குதல்

கண்ணுற்றான் வாலி நீலக் கார்முகில் கமலம் பூத்து
மண்ணுற்று வரிவி லேந்தி வருவதே போலு மாலைப்
புண்ணுற்ற தனைய சோரிப் பொறியொடும் பொடிப்ப நோக்கி
எண்ணுற்றா யென்செய் தாயென் றேக்வா னியம்ப வூற்றான்.

5. வாலி இராமனை ஏசியன்

வாய்மையு மரபுங் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல்
தூயவன் யெந்த னேநீ பரதன்முன் தோன்றி னாயே
தீமைதான் பிறரைக் காத்துத் தான்செய்தாற் றீங்கன் றாமோ
தாய்மையு மன்றி நட்புந் தருமமுந் தழுவி நின்றாய்

குலமிது கல்வி யீது கொற்றமீ துற்று நின்ற
நலமிது புவன முன்று நாயக முன்ன தன்றோ
வலமிதிவ் வுலகந் தாங்கும் வண்மையீ தென்றாற் றின்மை
அலமரச் செய்ய லாமோ வறிந்திருந் தயர்ந்து ஸார்போல்

கோவியற் றரும் முங்கள் குலத்துதித் தோர்கட் கெல்லாம்
ஓவியத் தெழுத வொண்ணா வுருவத்கா யுடைமை யன்றோ
ஆவியைச் சனகன் பெற்ற வன்னத்தை யமிழ்கின் வந்து
தேவியைப் பிரிந்த பின்னைத் திகைத்தனை போலுஞ் செய்கை.

அரக்கரோ ரழிவு செய்து கழிவரே லதற்கு வேறோர்
குரங்கினத் தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற் றுண்டோ
இரக்கமெங் குருத்தா யென்பா லெப்பிழை கண்டா யப்பா
பரக்கழி யிதுந் புண்டாற் புகழையார் பரிக்கற் பாலார்.

ஓலிகட லுலகந் தன்னி லூர்தரு குரங்கின் மாடே
கலியது காலம் வந்து பரந்ததோ கருணை வள்ளால்
மெலியவர் பால தேயோ வொழுக்கழும் விழுப்பந் தானும்
வலியவர் மெலிவு செய்தாற் புகழன்றி வசைவு முண்டோ.

கூட்டொரு வரையும் வேண்டாக் கொற்றவ பெற்ற தாதை
பூட்டிய செல்வ மாங்கோர் தம்பிக்குக் கொடுத்துப் போந்து
நாட்டொரு கருமஞ் செய்தா யெம்பிக்கிவ் வரசை நல்கீக்
காட்டொரு கருமஞ் செய்தாய் கருமந்தா னிதன்மே லுண்டோ.

அறைகழ லலங்கல் வீர ராயவர் புரிவ தாண்மைத்
துறையென லாயிற் றன்றே தொன்மையின் ன்னாற் கெல்லாம்
இறைவன் யென்னைச் செய்த தீதெனி லிலங்கை வேந்தன்
முறையல் செய்தா னென்று முனிதியோ முனிவி லாதாய்.

இருவர்போ ரெதிருங் காலை யிருவரு நல்லுற் றாரே
ஒருவர்மேற் கருணை தூண்டி யொருவர்மே லொளித்து (நின்று)
வரிசிலை குழைய வாங்கி வாயம்பு மருமத் தெய்தல்
தருமமோ பிறிதொன் றாமோ தருகில தென்னும் பக்கம்.

வேறு

வீர மன்று விதியன்று மெய்மையின்
வார மன்றநின் மன்னினுக் கென்னுடல்
பார மன்று பகையன்று பண்பழிந்து
ஸரமன்றி யிதென்செய்த வாற்றோ.

இருமை நோக்கினின் நியாவர்க்கு மொக்கின்ற
அருமை யாற்றலன் ரோவறங் காக்கின்ற
பெருமை யென்ப திடென்பிழை பேணல்விட்டு
ஒருமை நோக்கி யொருவற் குதவலோ.

செயலைச் செற்ற பகைதெறு வான்தெரிந்து
அயலைப் பற்றித் துணையமைத் தாயெனின்
புயலைப் பற்றுமப் பொங்களி போக்கியோர்
முயலைப் பற்றுவ தென்னை முயற்சியோ.

காரி யன்ற நிறத்த களங்கமொன்று
ஊரி யன்ற மதிக்குள தாமெனச்
குரி யன்மர புக்குமொர் தொன்மறு
ஆரி யன்பிறந் தாக்கினை யாமரோ.

மற்றொருத்தன் வலித்தறை கூவவந்து
உற்ற வென்னை யொளித்துயி ருண்டநீ
இற்றை யிற்பிறர்க் கும்மிக லேறென
நிற்றி போலுங் கிடந்த நிலத்தரோ.

நாலி யற்கையு நுங்குலத் துந்தையர்
போலி யற்கையுஞ் சலமும் போற்றவை
வாலி யைப்படுத் தாயலை மன்றை
வேலி யைப்படுத் தாய்விறல் வீரனே.

தார மற்றொரு வன்கொளத் தன்கையில்
பார வெஞ்சிலை வீரம் பழிப்பதே
நேரு மன்று மறைந்து நிராயுதன்
மார்பி னெய்யவோ வில்லிகல் வல்லதே.

வாலியின் வார்த்தைகளுக்கு இராமன் பதில் சொல்லத் தொடங்குதல்
என்று தானு மெயிறு பொடிபடத்
நின்று கான்று விழிவழித் தீயுக
அன்ற வாலி யனையன கூறினான்
நின்ற வீர னினைய நிகழ்த்தினான்.

இராமபிரான் தான் வாலியைத் கொன்றதற்கு நியாயங் கூறுதல்
பிலம்புக் காய்நெடு நாள்பெய ராயெனாப்
புலம்புற் றுன்வழிப் போதலுற் றான்தனைக்
குலம்புக் கான்ற முதியர் குறிக்கோள் நீ
அலம்போற் றாரவ னேயர சென்றாலும்.

வான மாளவென் தம்முனை வைத்தவன்
தானு மாளக் கிளையி னிறத்தடிந்து
யானு மாள்வெ னிருந்தர சாள்கிலேன்
ஊன மான வுரைபகர்ந் தீரென.

பற்றி யான்ற படைத்தலை வீரநும்
முற்றுணர்ந்த முதியரு முன்பரும்
எற்று நும்மர செய்துவை யாமெனக்
கொற்ற நன்முடி கொண்டதக் கோதிலான்.

வந்த நின்னை வணங்கி மகிழ்ந்தனன்
எந்தை யென்க ணினத்தவ ராற்றலின்
தந்த வுன்னர சென்று தருக்கிலான்
முந்தை யுற்றது சொற்ற முனிந்து நீ.

கொல்ல வுற்றனை யும்பியை கோதவற்கு
இல்லை யென்ப துணர்ந்து மிரங்கலை
அல்லல் செய்யே வுனக்கப யம்பிழை
புல்ல லென்னவும் புல்லலை பொங்கினாய்.

ஊற்ற முற்றுடை யானுனக் காரமர்
தோற்று மென்று தொழுகை யானை நீ
கூற்ற முண்ணக் கொடுப்பனென் றெண்ணினாய்
நாற்றி சைக்கும் புறத்தையு நண்ணினான்.

அன்ன தன்மை யறிந்து மருளை
பின்ன வன்னி இவன் என்பதும் பேணலை
வன்னி தானிடு சாப வரம்புடைப்
பொன்ம லைக்கவ னண்ணவிற் போகலை.

ஈர மாவது மிற்பிறப் பாவதும்
வீர மாவதுங் கல்வியின் மெய்ந்தெறி
வார மாவது மற்றொரு வன்புணர்
தார மாவது தாங்குந் தருக்கரோ.

மறந்தி றம்பல் வலிய மெனாமனம்
புறத்தி றம்ப லெளியவர்ப் பொங்குதல்
அறந்திறப்ப லருங்கடி மங்கையர்
திறந்தி றம்பல் தெளிவுடை யோர்க்கெலாம்.

தரும மின்ன தெனுந்தகைத் தன்மையும்
இருமை யுந்தெரிந் தெண்ணலை யெண்ணினால்
அருமை உம்பித னாருயிர்த் தேவியைப்
பெருமை நீங்கினை யெய்தப் பெறுதியோ.

ஆத ஸானு மவனெனக் காருயிர்க்
காத ஸாவென ஸானுநிற் கட்டணென்
ஏதிலாரு மெளியரென் றாரையும்
தீது தீர்ப்பதென் சிந்தைக் கருத்தரோ.

2.4 திருவாசகம் - திருக்கோத்தும்பீ

கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட்ட கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
கண்ணப்பொன் நீற்றகே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ!

கருவாய் உலகினுக்கு அப்புறமாய் இப்புறத்தே
மருவார் மலர்க்குழல் மாதினொடும் வந்தருளி
அருவாய் மறைபயில் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்ட
திருவான தேவற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ!

பூமேல் அயனோடு மாலும் புகலரிதென்
ஞேமாறி நிற்க அடியேன் இறுமாக்க
நாய்மேல் தவிசிட்டு நன்றாய்ப் பொருட்படுத்தத்
தீமேனி யானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ!

2.5 பராபரக் கண்ணி - தாயுமானவர்

ஆன்மீகத்தில் உளவியலை இணைத்துப் பார்க்கும் தாயுமானவரின்
சிந்தனைகள் குற்காலத்திற்கும் ஏற்றவை. சமய வளர்ச்சியில் மறுமலர்ச்சியைக்
கண்டவர்களுள் இவரும் குறிக்கத்தக்கவரே! கண்ணி வகைப் பாடல்களால்
பரமஜனப் புகழ்ந்தேத்தும் இவரது பாடல்களின் திறன் சிறப்பிற்குறியது. பராபரக்
கண்ணியில் இடம் பெறுகின்ற ஒன்று கண்ணிகள் இங்கு பாடமாகப்
பயின்றுள்ளன.

- 5.1 சிந்தித்த எல்லாம் என்சிந்தை அறிந்தேயுதவ
வந்த கருணை மழையே பராபரமே
- 5.2 ஆழித் துரும்பெனவே அங்குமிங்கும் உன்னடிமை
பாழில் தீரிவதென்ன பாவம் பராபரமே
- 5.3 வித்தின்றி யாதும் விளைவதுண்டோ நின்னாருளாஞ்
சித்தன்றி யாங்களுண்டோ செப்பாய் பராபரமே
- 5.4 கன்றினுக்குச் சேதா கணிந்திரங்கல் போல்ளனக்கு
என்றிரங்குவாய் கருணை எந்தாய் பராபரமே
- 5.5 நெஞ்சகமே கோயில் நினைவே சுகந்தம் அன்பே
மஞ்சனநீர் புசைகொள்ள வாராய் பராபரமே

2.6 திருக்குற்றாலக் குறவுஞ்சி

குறவுஞ்சியில் குறிக்கத்தக்கதாக இக்குறவுஞ்சி திகழ்கிறது. குற்றால
மலையில் கோயில் கொண்டுள்ள திருக்குற்றாலநாதர் மீது மையல் கெண்ட
வசந்தவல்லியின் காதலைச் சமயக் கண்ணோட்டத்துடன் திரிசூடராசப்பக்
கவிராயர் பாடியுள்ளார். குற்றால மலையின் சிறப்புகளைப் புலப்படுத்துகின்ற
பின்வரும் பாடல்கள் கவிஞரின் கற்பனைத் திறனைப் பறைசாற்றுகின்றன.

குற்றதி மலைவளங் சூறுதல்

- 6.1 வானரங்கள் கணிகொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சம் மந்திசிந்து கணிகளுக்கு வான்கவிகள் கெஞ்சும் கானவர்கள் விழிலறிந்து வானவரை அழைப்பார் ககனசித்தர் வந்துவந்து காயசித்தி விளைப்பார் தேனருவித் திரையெழும்பி வானின்வழி ஒழுகும் செங்கத்ரோன் பரிக்காலும் தேர்க்காலும் வழுகும் கூனலினம் பிறைமுடித்த வேணிஅலங் காரர் குற்றாலத் தீரிகூட மலைவளங்கள் மலையே;
- 6.2 முழங்குதிரைப் புனரைவி கழங்கெனமுத் தாடும் முற்றம்ளங்கும் பரந்துபெண்கள் சிற்றிலைக் கொண்டோடும் கிழங்குகிள்ளித் தேனெடுத்து வளம்பாடி நடிப்போம் கீம்புரியின் கொம்பொழுத்து வேம்புதினை இடிப்போம் செழங்குரங்கு தேமாவின் பழங்களைப்பற் தழுக்கும் தேன் அலர்சண் பகவாசம் வானுலகில் வெழுக்கும் வழங்குகொடை மகராசர் குறும்பலவின் ஈசர் வளம்பெருகும் தீரிகூட மலைவளங்கள் மலையே;
- 6.3 ஆடுமர வீணுமணி கோடிவெயில் ஏறிக்கும் அம்புலியைக் கவளமென்று தும்பிவழி மறிக்கும் வேடுவர்கள் தினைவிரைக்கச் சாடுபுனந் தோறும் விந்தைதுகில் குங்குமமுஞ் சந்தனமும் நாறும் காடுதொறும் ஓடிவரை ஆடுகுதி பாடும் காகமணு காமலையில் மேகநிரை சாடும் நீபேல வீசர்கயி லாசகிரி வாசர் நிலைதங்கும் தீரிகூடமலை எங்கள் மலையே

அலகு -3

3.1 இந்துமதி - குருத்து

குழுதம் - ஜனவரி1985

அம்மா மீண்டும் வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்ததில் பல்பீருக்கு நிறையச் சங்கடங்கள் இருந்தன. அம்மா வேலைக்குப் போவதை நிறுத்தின முதல் மூன்று மாதங்களும், அடுத்து ஆகஸ்பத்திரிக்குப் போய் இருந்த பத்து நாட்களும், தம்பிப் பாப்பாவோடு திரும்பி வந்து வீட்டில் இருந்த இந்த இரண்டு மாதங்களில் பல்பிர் மிகுந்த சந்தோசங்கோடு காணப்பட்டான். முகம் ஆரோக்கியமாக இருந்தது. அதற்குக் காரணம் வீட்டுப் பொறுப்பில் நிறையக் குறைந்தன. சில்லறைச் சில்லறையாகச் செய்யும் வேலைகள் குறைந்தன. முக்கியமாகச் சாயந்திர நேரங்களில் விளையாடப் போக முடிந்தது. சுவரில் கரிக்கோடால் ஸ்டம்புகள் கீறி ரய்ய பந்து சிரிக்கெட் விளையாட முடிந்தது. தினமும் அதிக ரன் எடுப்பவன் பல்பிர்தான்.

அம்மா அலுவலகத்திற்குப் போக ஆரம்பித்துவிட்டால் நிச்சயம் அவனால் விளையாடப் போக முடியாது. அம்மா அலுவலகத்திலிருந்து நளைத்துப் போய் வருவாள். அதற்குள் இவனாகச் சப்பாத்தியும், சப்ளியும் பண்ணி வைத்து விடுவான். இல்லாவிட்டால் அம்மா ஏழ மணிக்கு மேல் வந்து சிரமப்பட நேரிடும். அம்மா வீட்டில் இருந்தால் இவனுக்கு கவலை

இல்லை. அப்போது வெறும் ஸ்ட்ரூ வேலைகளை மட்டுமே செய்ய வேண்டும். அதில் இவனுக்கு கஷ்டம் ஒன்றும் இல்லை. அலுவலகத்திற்குப்போய், ஸ்ட்ரூம் வேலை செய்ய நேர்ந்தால்தான் இவனுக்குக் கஷ்டமாய் இருக்கிறது. ‘பாவம் அம்மா’ என்று தோன்றுகிறது. கூட உதவி செய்யாவிடில் குற்ற உணர்ச்சி குறுக்குகிறது.

அம்மா அலுவலகத்திற்குப் போகிற சந்தர்ப்பங்களில் இவனும் அதிகாலையில் அம்மாவுடனேயே எழுந்திருக்க வேண்டும். அந்த டில்லிக் குளிருக்குக் கைகால்கள் விறைத்துப் போகும். உடம்பு முழுவதும் கம்பியால் இறுக மூடியிருந்தாலும் கைவிளக்கள் கெட்டிக்கும். உதடுகள் வெடித்து காது மடல்கள் ஜஸ்கட்டி ஆகும். ஆனாலும் இவன் அம்மாவுடன் எழுந்திருப்பதை நிறுத்த மாட்டான். அவனுக்கு உதவுவதைத் தவிர்க்க மாட்டான். காலையில் எழுந்ததும் முதல் வேலையாகக் குளியல் அறையிலிருந்து பிளாஸ்டிக் வானிகளில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து வைப்பான். ஒரு பெரிய மரப் பிப்பாய் நிறையத் தண்ணீர் நிரப்புவான். அதற்குள் அம்மா மே போட்டுத் தருவாள். அதை அம்மாவும் அவனுமாக அந்தச் சின்னச் சமையலறைக்குள்ளேயே உட்கார்ந்து கவுத்துக் குடிப்பார்கள்.

ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு வரை அப்பா இருந்தபோது மூன்று பேருமாக உட்கார்ந்து தேனீர் அருந்துவார்கள். தேனீர் அருந்தின பின் அப்பா அவனைச் செல்லமாக அனைத்து முத்தமிட்டு, ‘பல்பிர் பேட்டா, தூ ஸோ ஜாவ்’ என்று சொல்லி அவனை மீண்டும் படுக்க வைத்து ரஜாமினால் போந்ததுத் தாங்க வைப்பார். அவர் அம்மாவிற்கு உதவியாகத் தண்ணீர் பிடிப்பது, காய்கறி அரிவது இவற்றைச் செய்வார்.

எதிர்பாராத விதமாகத் தொழிற்சாலை விபத்தில் அப்பா காலமான பின் அம்மாவுக்கு அதே தொழிற்சாலை அலுவலகத்தில் வேலை கிடைத்தது. ஸ்ட்ரூல் இவன் அப்பா செய்த வேலைகளைத் தாணாகச் செய்யப் பழகிக் கொண்டான். யாரோ சொல்லித்தந்த மாதிரி அழகாகச் செய்தான். அம்மா காலை உணவிற்குச் சப்பாத்தி மாவு பிரசந்து செய்ய உட்கார்ந்தால் இவன் மனைப் பலகையும், கத்தியும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு சப்ளி அரிய உட்காருவான்.

“மா... ஆஜ் க்யா சப்ளி மா...?” என்று கேப்பான். அம்மா உருளைக்கிழங்கின் பெயரைச் சொன்னதும், “இன்றைக்கும் அதே ஆலு சப்ளிதானா?” என்று அலுத்துக் கொள்வான். “என்ன ராஜா செய்வது? ஆலு ஒன்றுதான் மார்க்கெட்டில் விலை குறைச்சலாகக் கிடைக்கிறது. அதுவும் இது மாதக் கடைசி. ஒன்றாம் தேதி வரட்டும். உனக்குக் கோபி. பன்னீர், மட்டர் எல்லாம் வாங்கி வந்து சப்ளி பண்ணித் தருகிறேன்.

முதல் இரண்டு, மூன்று தேதிகளில் மட்டும் வட்டில் நல்ல சப்ளி இருக்கும். எழுந்திருக்கிற போதே இவனுக்கு நாக்கில் நீர் ஊறும். தமிழ்ப் பாப்பா ஜஸ்பீர் பிறந்த பின்பு அம்மா வேலைக்குப் போகாமல் இருந்த போது முதல் இரண்டு மூன்று தேதிகளில் கிடைக்கும் நல்ல ராப்பாடும் நின்று போயிற்று. இவன் காரணம் கேட்ட போது, “எனக் கு இப்போது பாதிச் சம்பளம்தான் கிடைக்கும் ராஜா. மீண்டும் வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்தால் தான் முழுச் சம்பளம் வரும்...” என்றாள்.

அம்மா இப்போது மீண்டும் வேலைக்குப் போகத் தொங்கிலிட்டாள். இந்தப் பத்து நாட்களில் பஸ்பிருக்கு முன்னைவிட வேலைச் சமை அதிகரித்துவிட்டது. முன்பு தமிழ்ப் பாப்பா இல்லை. இப்போது தமிழ்ப் பாப்பா வேறு இருந்தால் முன்பு மாதிரி அம்மா நிதானமாகச் சமைப்பதில்லை. காலையில் எழுந்ததிலிருந்து பரவரவென்று ஓடுவாள். எதையோ சமைத்து வைத்துவிட்டுத் தமிழ்ப் பாப்பாவைக் கவனிப்பாள். அதற்கு உடம்பு துடைத்து உடை மாற்றுவாள்.

ஒரு சின்னக் கூடையில் மாற்றுத் துணிகளும், பால் புட்டியும், பால் பொடி டப்பாவும் எடுத்து வைத்துத் தம்பிப் பாப்பாவைக் குழந்தைகள் பாதுகாப்பு இல்லத்தில் விட்டுவிட்டு வருவாள். திரும்பி வீட்டிற்கு வருகிறபோது அம்மாவின் முகம் மாறியிருக்கும். கண்களில் கவலை வந்து அப்பிக்கொள்ளும்.

“பல்பீர்... பள்ளிக்கூடம் விட்டுச் சிக்கிரம் வந்து தம்பிப் பாப்பாவைக் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்துவிடப்பா, வீட்டில் விட்டுவிட்டு விளையாடப் போய்விடாதே. பாவம் தம்பி, பசிக்கு அழுவான். பால் கரைத்துக் கொடுத்துவிட்டுப் பக்கத்திலேயே உட்காந்து விளையாட்டுக் காட்டு. நான் சிக்கிரம் வந்துவிடுகிறேன். அதன்பின் நீ விளையாடப் போகலாம்”. “போம்மா நீ வருகிற போது இருட்டி விடுகிறது. பயங்கரமாகக் குளிர் ஆரம்பித்துவிடுகிறது. அதற்கப்புறம் யார் கிரிக்கெட் விளையாட வருவார்கள்?

அவனது ஏக்கம் அவனுக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கும். அந்தப் பதினொரு வயதுச் சிறுவனை விளையாடப் போகிற வயதில் வீட்டிற்குள் அடைத்துப் போட்டுப் பொறுப்பைக் கொடுக்கிற வருத்தம் நெஞ்சை அடைக்கும். ஆனால் அவனுக்கும் வேறு வழி இல்லை. அவனை விட்டால் கவனித்துக் கொள்ள ஆளில்லை. அவனே இருந்த கவனிக்க வேண்டுமானால் வருமானமற்றுப் போகும். அவனும் அவனும் குழந்தையும் பட்டினி கிடக்க நேரிடும். அதைவிடச் சிறிது விளையாட்டைத் துறக்க நேரிடுவதில் தவறில்லை. அதைச் சொல்லி பல்பிரைச் சமாதானப்படுத்துவாள். “ஞாமிற்றுக் கிழமை முழுவதும் நீ விளையாடப் போகலாம் பல்பீர். எந்த ஒரு வேலையும் செய்ய வேண்டாம். இந்த முதல் தேதி வரட்டும். முதல் தேதி கூட வேண்டாம். முப்பதாம் தேதியே சம்பளம் வந்துவிடும். கிரிக்கெட் விளையாடப் புதியதாய் பாட் வாங்கித் தருகிறேன்”. இந்த பாட் ஆசை காட்டியே பத்து நாட்களாக நிறைய வேலை வாங்கியாகி விட்டது. இன்று தேதி முப்பது. ஆக்டோபர் முப்பது மானால் சம்பளம் கிடைக்கும். அலுவலகம் விட்டு வருகிற போதே கணாட் பிளேஸ் போய்க் குறைந்தது ஐம்பது ரூபாய்க்காவது ஒரு நல்ல பாட் வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும். வழக்கப்படி காலை ஏழை மணிக்கெல்லாம் பகல் சாப்பாட்டிற்குச் சேர்த்துப் பொட்டலம் கட்டிக் கொண்டாள். பல்பிரைத் தொட்டுப் பார்த்து உடம்பு லேசாய்ச் சுட்டால் சொன்னாள்.

“இன்னும் லேசாய் ஜூரம் இருக்கு பல்பீர். இன்னிக்கு ஸ்கூல் போக வேண்டாம்.” அதைக் கேட்டுச் சந்தோஷமாகத் தலையாட்டினான் பல்பீர். குழந்தையின் கூடையைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்த அவன் சட்டென்று ஞாபகம் வந்தவளாகத் தலையை நிமித்திப் பல்பிரைப் பார்த்துக் கேட்டாள்: நீ தான் இன்று வீட்டில் இருக்கப்போகிறாயே பல்பீர் குழந்தையைப் பாதுகாப்பக்கத்தில் கொண்டுபோய் விட வேண்டுமா, என்ன?” “வேண்டாம்மா. தம்பிப் பாப்பாவை நானே கவனித்துக் கொள்கிறேன்...” பல்பீர் சந்தோஷமாகவே சொன்னான்.

கிரிக்கெட்டிற்கு அடுத்து தம்பிப் பாப்பாவோடு விளையாடுவது அவனுக்குப் பிடிக்கும். அதன் குண்டுக் கண்ணங்களை முத்தமிடப் பிடிக்கும். ஆனால் அது தன் உடையை நனைத்துக் கொள்கிறபோது மாற்றவோ அல்லது கையில் வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சகிற போது தன் உடையை நனைப்பதோ மட்டும் பிடிக்காது. வெளிக்கு இருக்கிறபோது இன்னமும் பிடிக்காது. அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் அவன் பக்கத்துவீட்டுச் சமனாவிடம் ஒடுவான். தம்பியைச் சுத்தப்படுத்தச் சொல்லி அவளிடம் கெஞ்சவான். சில சமயம் அவன் முகம் சளிக்காமல் செய்வான். மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில், ‘பஹாத் தேர் மோகமி... என்று சிடுகிடுப்பாள். தம்பியின் சௌகரியங்களுக்கு முன் பஸ்பிருக்கு இந்தச் சிடுகிடுப்பெல்லாம் பெரிதாகத் தெரியாது. அம்மா ஏழ நாற்பதுக்கெல்லாம் கிளம்பிப் போனதும் கம்பி கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு உள்ளே வந்து தம்பி எழுந்திருப்பதற்குன் பால் கரைத்து வைத்து

விடலாமென்று பால் பொடி டப்பாவைத் திறந்தான். அந்த வேளைக்கும், அடுத்த வேளைக்கும் மட்டுமே பால்பொடி இருப்பதைக் கவனித்தான். சாயந்திரத்திற்குப் பால் பொடி டப்பா வாங்கவேண்டும். அவனிடம் பணமில்லை. ஆனால் பக்கத்துத் தெருவில் கடை வைத்திருக்கும் மாஸிங் கடனுக்குச் சாமான்களைத் தருவான். இவன் போய்க் கேட்டதும் பால் பொடி டப்பாவை எடுத்துக் கொடுத்துக் கணக்கு எழுதி வைத்துக் கொள்வான். விலைக்கு மேல் நிச்சயம் ஒரு ரூபாயாவது கூடக் குறித்துக் கொள்வான். அந்த ஒரு ரூபாய் அதிகம்தான். ஓவ்வொரு சாமானுக்கும் ஓவ்வொரு ரூபாயாவது ஏறிக் கொண்டே போகும். ஆனாலும் கடனாகக் கிடைப்பதால் நிறையபேர் அவனிடம் தான் வாங்குகிறார்கள். அதனால்தான் மாஸிங்கால் சொந்தமாக இரண்டு வீடுகள் கட்ட முடிந்திருக்கிறது.

பல்பீர் பால் கரைத்து, புட்டிமில் அற்றிப் பாப்பாவிற்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தானும் சப்பாத்தியை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட்டான். மின் கிழிந்து சாயம் போன பழைய ரப்பர் பொம்மைகளை ஜஸ்பீரின் பக்கத்தில் போட்டுவிட்டு சமனாவிடம் ஒடினான். அவன் போனபோது பக்கத்துவீடு பதைப்பதைப்பாக இருந்தது. எல்லோர் முகங்களிலும் சொல்ல முடியாத சோகமும், பயழும் காணப்பட இவன் தயங்கித் தயங்கி நின்று சமனாவைக் கூப்பிட்டான். “ஏன் எல்லோரும் இப்படி இருக்கிறார்கள் கமனா? என்ன ஆழிற்று?” “ஏனோ... உனக்கு விஷயம் தெரியாதா? இந்திரா காந்தியை யாரோ இரண்டு பேர் துப்பாக்கியால் கட்டு விட்டார்களாம்...” இவன் முகத்தில் அதிர்ச்சியும், பயழும் பரவிற்று. நம்ப முடியாமல் கேட்டான். “என்ன...! இந்திரா காந்தியைக் கட்டுவிட்டார்களா? நம்ம இந்திரா காந்தியையா? ஜோ! அவர்களை எனக்கு ரொம்ப மிடிக்குமே?”.

“உங்கு மட்டும் தானா? எனக்குக் கூடத்தான் பிடிக்கும். என்ன செய்வது? அதுவும் கட்ட இரண்டு பேர்களும் சர்தார்ஜிகள். இதோ பார் பல்பீர். நீ இப்போது வெளியில் எங்கும் போகாதே. வீட்டை விட்டு வராதே. டில்ஸி முழுவதும் கொந்தளிப்பில் இருக்கிறது. உன்தலை டர்பணையும் கை கங்களைத்தையும் பார்த்த உடனே நியும் ஒரு சர்தார்ஜி என்பதைப் புரிந்து கொண்டு விடுவார்கள்”.

“புரிந்து கொண்டால் என்ன கமனா?” “அடப்பாவி ஃபையா. சொல்வதைக் கேள். ‘வீட்டிற்குப் போய்க் கதலைச் சாத்திக் கொண்டு உள்ளேயே இரு. யார் வந்து தடடினாலும் திறக்காதே’.

“அம்மா வந்து தட்டினால்...?”

“அம்மா வந்து குரல் கொடுத்தால் மட்டும் திற போ”.

அவன் தயங்கித் தயங்கி மீண்டும் சமனாவைப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“பாப்பாவுக்குப் பால் பொடி டப்பா இல்லை”.

“அதெல்லாம் அப்புறம் வாங்கிக் கொள்ளலாம். முதலில் வீட்டிற்கு ஒடு...ம். போ”. பல்பீர் கவலையுடன் வீட்டிற்குத் திரும்பினான். மறு வேலைக்குச் பொடி இருக்கிறது. அதைக் கரைத்துக் கொடுத்தின் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்கிற முடிவில் பாப்பாவுடன் நீண்ட நேரம் விளையாடினான். பாப்பா நனைத்த துணிகளைச் சிறிதே அரூவருப்புடன் தானே மாற்றினான். பாப்பா படுத்துத் தூங்கின போது தானும் பக்கத்தில் படுத்துத் தூங்கினான். நீண்ட நேரம் தூங்கியிருக்க வேண்டும். திமிரென்று பாப்பா வீறிட்டு அலநின போதே மீண்டும் விழிப்பு வந்தது. குழந்தை, பசியில் அழுவது புரிய மீதமிருந்த பால் தூளை முழுவதுமாகத்

தட்டிப் போட்டுக் கரைத்துப் புட்டியில் ஊற்றிக் கொடுத்தான். குழந்தை குடித்துவிட்டு விளையாட இவன் சாப்பிட உட்கார்ந்து மணி பார்த்தான். நால்ரையாகி இருந்தது. இத்தனை நேரம் தூங்கியிருக்கிறாமா என்று நினைத்துக் கொண்டான். பகல் சாப்பிடாததில் அதிகம் பசித்தது. ஆனாலும் சாப்பிடப் பிடிக்கவில்லை. குமட்டிக் கொண்டு வர ஓரே சப்பாத்தியுடன் எழுந்து விட்டான். மீண்டும் குழந்தையின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து யோசித்தான். நினைவு சட்டென்று இந்திரா காந்தி மீது போமிற்று. நன்பன் ஒருவனது மீட்டுத் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியில் நிறையத் தரம் அவன் இந்திரா காந்தியைப் பார்த்திருக்கிறான். என்னவென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத காரணத்தினால் அவனுக்கு இந்திரா காந்தியை ரொம்பப் பிடித்திருந்தது.

அந்த இந்திரா காந்தியை இரண்டு பேர் துப்பாக்கியால் கட்டு விட்டாகக் கேள்விப்பட்டது மிகுந்த சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியது. அதுவும் இரண்டு சர்தார்ஜிகள் கட்டுவிட்டது வேதனையித்தது. கூடவே குமனா வெளியில் போக வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொண்டது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஏன் அப்படிச் சொன்னாள் என்பது புரியவில்லை. இந்திரா காந்தி கடப்பட்டதற்கும், தனக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பது தெரியவில்லை. நேரமாகிக் கொண்டே போய் இலேசாய் இருட்டத் தொடங்கியது. இன்னமும் அம்மா வரவில்லை. தினமும் ஐந்தரை மணிக்குள் வந்து விடுகிறவன் இன்று இன்னமும் வரவில்லை. திடீரென்று பால் போடி டப்பா வாங்காதது நினைவிற்கு வர அவன் எழுந்து மீண்டும் சுமனாவைத் தேடிக் கொண்டு ஓடினான். “சுமனா கொஞ்சம் பாப்பாவைப் பார்த்துக் கொள்கிறாயா? நான் போய்ப் பால் போடி டப்பாவை வாங்கிக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்”. “ஹரே பல்பீர், இப்போது வெளியில் போகாதே. எதுவானாலும் நானை காலையில் பார்த்துக் கொள்ளலாம்”.

“இல்லை குமனா, பாப்பாவுக்குப் பசிக்கும். பால் போடி சிறிதும் இல்லை. இராத்திரி அழுதால் கண்டம். கடை இதோ பக்கத்துக் கெருவில் தானே இருக்கிறது. ஓரே ஒட்டமாகப் போய்விட்டு வந்துவிடுகிறேன்”. அவன் சுமனாவின் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் ஓடினான். தெருக்கோடிக்குப் போமிருப்பான். எங்கிருந்தோ ஒரு கும்பல் கத்தலும், ஆர்ப்பாட்டமுமாக வந்தது. பல்பீரப் பார்த்ததும் தெளிவான இந்தியில், “அதோ ஒரு சர்தார்ஜிப் பையன் ஒடுகிறான், பிடியுங்கள், பிடித்துக் கொல்லுங்கள். இந்திராவைச் சுட்டுக் கொன்ற பாவிகளை ஒழியுங்கள்”. அவர்கள் தன்னைத்தான் சொல்கிறார்கள் என்பது புரியப் பல்பிருக்குக் கால் வினாடி நேரமாகியது. ‘இந்திரா காந்தியை நான் சுடவில்லை’ என்று கத்த நினைத்தவன் சட்டென்று அவர்களின் ஆவேசம் புரிந்தவனாத் தான் வெளியில் வந்த காரணத்தையும், தமிழப் பாப்பாவையும் மறந்து ஓட்ட துவங்கினான். வேகமாய் அதிவேகமாய் உமிரிப் பயம் உந்தித் தள்ளுச்சிரைக்க ஓடி அவர்களின் பார்வையிலிருந்து மறைந்து எதிர் சந்தில் திரும்பி சாலைக்கு வந்தான்.

கால் வினாடி நின்று திரும்பிப் பார்த்தபோது வெகு தூரத்தில் கூட்டம் விடாமல் தூரத்திக் கொண்டு வருவது தெரியச் சட்டென்று எதிரில் வந்த ஆட்டோ ரிக்ஷாவைக் கைகாட்டி நிறுத்தினான். ஆட்டோ ரிக்ஷாவினுள் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்மணியும், பக்கத்தில் பத்து வயதுச் சிறுவனும் இருக்க, பல்பீர் இந்தியில் இந்தப் பெண்மணியிடம் கெஞ்சினான்: “ஆன்டி... என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். ஆன்டி. ஒரு பெரிய கூட்டமாக என்னைத் தூரத்திக் கொண்டு வராங்க. இந்திரா காந்தியை நான் சுடவில்லை ஆன்டி. தமிழப் பாப்பாவிற்குப் பால் போடி டப்பா வாங்கத்தான் நான் கடைக்கு வந்தேன் ஆன்டி”. அந்தப் பெண்மணிக்கு அவன் தலை டப்பனிலிருந்தே நிலைமை புரிந்தது. அவனது முகத்திலிருந்த பெண்மணிக்கு அவன் தலை டப்பனிலிருந்தே நிலைமை புரிந்தது. அவனது முகத்திலிருந்த பெண்மணிக்கு அடிவயிற்றில் சொரேல் என்று இறங்கியது. அப்பெண் பயழும், கண்களில் தெரிந்த கலவரமும் அடிவயிற்றில் சொரேல் என்று இறங்கியது. அப்பெண் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த தன் மகனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் அவனே கீழே நின்று கெஞ்சுவதாகத் தோன்ற, சடாரென்று அவனை ஏறிக் கொள்ளச் செய்தான். ஆட்டோ கெஞ்சுவதாகத் தோன்ற, சடாரென்று அவனை ஏறிக் கொள்ளச் செய்தான்.

ஒட்டுபவரை வேகமாகச் போகச் சொல்லிக் கெஞ்சினாள். பத்தடி தூரம் ஆட்டோ நகர்ந்திருக்காது. எதிரில் வந்த கூட்டம் ஆட்டோவை நிறுத்தி முற்றுகையிட்டு அவர்களைக் கீழே இறங்க வைத்து. ஆட்டோ ஓட்டியின் முகமும் பாவனைகளும் அவன் சர்தார்ஜிமில்லை என்பதை உணர்த்தின. அந்தப் பெண்மணியும் அவன் மகனும் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பார்கள் என்று தோன்ற தங்கள் சுந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக.

“அப்கா நாம் க்யா?”

“நிர்மலா”

“மதராஸி”

“ஜி ஹாங்”

இந்த சம்பாஷ்ணையின் போது பல்பிர் பயந்து ஒடுங்கி நிர்மலாவின் புடவையுடன் ஒட்டிக் கொண்டு நிற்க...

கூட்டத்தலைவன் மாதிரி இருந்தவன் அதே இந்தியில் அதட்டனான்.

“இதோ இந்த சர்தார்ஜியிப் பையனை எங்களிடம் விட்டுவிட்டு நீ திரும்பிப் பார்க்காமல் ஆட்டோ ரிக்ஷாவில் ஏறி ஓடு”.

அதைக் கேட்டு இன்னமும் பயர்து பேன பல்பிர் அவளது புடவையின் கொகவாங்களை இறக்கிப் பிடித்துக் கரகரவேன்று கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழியக் கெஞ்சினான்.

“போகாதிங்க ஆன்ட்டி... என்னை இவர்களிடம் விட்டுவிட்டு போமிடாதிங்க. எனக்கு பயமாக இருக்கு ஆன்ட்டி”.

சிறுவனின் கெஞ்சல் நெஞ்சைத் தொட்டு வழிற்றுக்குள் புரட்டலாக இறங்க, மேதுவாக ஓரளவு தொரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு கேட்டான்.

“யாரோ பண்ணினதற்கு இந்த அப்பாவி சிறுவன் என்ன செய்வான் தயவு செய்து இவனை விட்டுவிடுங்கள்”. “ஹேய் அதெல்லாம் எங்களுக்கு தெரியும். நீயும் உன் வையனும் உயிரோடு தப்பிக்கனும் என்றால் இவனை எங்களிடம் ஓப்படைத்துவிட்டு நீ மரியானதயாக ஆட்டோவில் ஏறிக்கொண்டு போ”.

“வேண்டாம் ஆன்ட்டி, போகாதிங்க ஆன்ட்டி...” பல்பிர் இறுக்கமாய் அவளைச் சேர்த்துக் கட்டிக் கொள்ள நிர்மலா கண்களில் கண்ணீருடனும், பதறுகிற மனத்துடனும் கைகள் நடுங்க அவனிடமிருந்த தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றபோது...

பல்பிர் விடவில்லை.

“காப்பாற்றுங்க ஆன்ட்டி. உங்க பின்னா மாதிரி நினைச்சுக் காப்பாற்றுங்க”.

“ஓரே கைத்தான்... வாடா...” தலைவன் அவன் கைகளை முடிடுத்தனமாகப் பறித்து இழுத்துக் கொள்ள...

“காப்பாற்றுங்கள் ஆண்டி...”

“காப்பாற்றுங்க...”

“காப்பாற்றுங்க...”

“கா...”

ஆட்டோ ரிக்ஷாவின் சத்தத்திலும், வேகத்திலும் பஸ்பின் குரல் தேய்ந்து மறைய ஆட்டோவின் பின்பக்க வழியாக நிர்மலா பார்த்தபோது கூட்டும் இந்தச் சிறுவனை குழந்து கொண்டிருப்பது மட்டுமே தெரிந்தது.

3.2 பரிசு - முனைவர் ஆ.விநாயகமுர்த்தி

வேலூர் மாவட்டத்திலுள்ள திருவலத்திற்கு அருகிலுள்ள அம்மண்டி என்ற சிற்றூரில் ச.அப்புப்பிள்ளை, சுந்தரம்மாள் ஆகியோருக்கு மகனாக 15.11.1935ல் பிறந்தவர். மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அஞ்சல் வழிக் கல்வித்துறையில் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி, பின்னர் அப்பல்கலைக்கழகத்தின் பதிப்புத்துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றி ஒய்வு பெற்றவர். பன்மொழிகளைக் கற்றவர். இவருடைய புனைபெயர் கலையழகன். இவருடைய கட்டுரைகள் பல்வேறு இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன. இவர் 21 நூல்கள் எழுதியுள்ளார். சைவ இலக்கியக் கோவை, மூலபாட ஆய்வியல், பதிப்புக்கலை, பதிப்புப்பார்வைகள், விளம்பரக்கலை, பதிப்புச் சிந்தனைகள், தமிழ்ச்சுடர்மணிகள், புத்தகக்கலை, கவிதைக்கலை, தகவல் தொடர்புக்கலை போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். இவருடைய “காயம்பு” என்ற நூலிலிருந்து நமக்குப் பாடமாக “பரிசு” என்ற சிறுகதை இடம் பெற்றுள்ளது. கல்கி நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் இக்கதை பரிசினை வென்றுள்ளது. இறவாத புகழுடைய புது நூல்கள் பலவற்றைத் தமிழில் படைத்தளித்த இவர் 06.08.2010ல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

சிறுகதை - பரிசு

இருவு பத்தரை மணி மதரையிலிருந்து சென்னைக்குச் செல்கிற அந்த பஸ்ஸில் டிரைவர் சங்கரலிங்கம் கண்டக்டர் வேலாயுதம்.

துவரங் குறிச்சியில் ஏறிய இரண்டு பயணிகளுக்கு டிக்கட் கொடுத்துவிட்டு ஏதோ முனைமுனைத்தபடி வந்து அலுப்போடு தன் இருக்கையில் அமாந்தான். வேலாயுதம்.

“என்னப்பா சங்கடம்?” என்றார் டிரைவர்.

“அன்னே, எல்லாருமே இருபது ரூபா நோட்டும் அம்பது ரூபா நோட்டும் கொடுத்தா இந்த ராத்திரி வேளையிலே சில்லறைக்கு நான் எங்கே போற்று? சில்லறை நோட்டு வச்சிருக்கிறவங்க கூட இப்படி வொள்ளு

“தம்பி நம்ம கஷ்டம் தனி என்று வச்சிட்டேன். இந்த இந்த இருபத்தோரு வருஷத்தில் ஒரு விபத்தும் இல்லாம் வண்டி ஓட்டினேன் என்றால் காரணம் இருக்கு. அப்பா வண்டியிலே ஏறினா ரோட்டு ஞாபகம். வீட்டுப்படி ஏறினா குடும்ப ஞாபகம். இது தான் என் குத்திரம்”.

ஒரு பாசஞ்சர் அலறினார். “அய்யய்யோ என் குட்கேசைக் காணோமே. சார், சார் வண்டியை நிறுத்துங்க”.

“என்னய்யா ஆச்சு?” என்றான் வேலாயுதம் எரிச்சலோடு.

என் பெட்டியைக் காணோமய்யா, என் கால் பக்கத்திலே இங்கேதான் வச்சிருந்தேன். பக்கத்திலேயிருந்த ஒரு பையனையும் காணோம்.

தூக்கம் கலைந்த பயணிகள் ஆளுக்கு ஆள் பேசினார்கள். முன் வரிசையில் இருந்த ஒருவர் சந்தேகம் கிளப்பினார். “அரை மனி முன்னாலே ஆள் ஒருத்தன் இறங்கினானே. அவன் கையிலே இருந்த குட்கேசாயிருக்குமோ?”

“சார், அது என் பெட்டிதான், சந்தேகமேயில்ல?”

“என்னடா இது சங்கடம்” என்றான் வேலாயுதம்.

“இன்னுமா அந்த ஆள் அங்கேயிருப்பான். இந்த இருட்டிலே எந்தப் பக்கம் போனானோ?”

“பக்கத்திலே ஏதாவது தோப்பிலே மறைந்துவிட்டிருப்பான்”.

“இல்லேன்னா, எதுவாச்சம் ஒரு கிராமத்திலே நுழைஞ்ச இருப்பான்”.

“பெட்டியிலே என்னய்யா இருந்தது?” என்றார் சங்கரலிங்கம், வண்டியை மேதுவாக்கியிடத்.

“இருபத்தஞ்ச சவரன் நகையும் பதினாறாயிரம் ரூபாயும் இருந்தது. ரெண்டு பட்டுப் புடவையும், தங்கச்சி மாப்பிள்ளைக்கு வாங்கிய ஒரு கைக்கடகாரமும் இருந்தது”.

“சரி அய்யா, அவ்வளவு அஜாக்கிரதையா நீ இருக்கலாமா?”

“என்ன சார் பண்ணுவேன்? பதினஞ்சு நாளா நிலத்தை விற்க. பத்திரம் பதிய கடை கண்ணிக்குப் போக இப்படி ஒரே அலைச்சல் கண் அசந்துட்டேன்”.

“இப்போ பார். அவ்வளவும் வீணாகப் போச்சு எவனோ ஒருத்தன் இடையிலே புகுந்து எல்லாத்தையும் அடிச்சுட்டான்” என்றார் ஒரு பெரியவர்.

அவர், “தம்பி இவருக்கு அதிருஷ்டம் இருக்கிறதா என்று பார்க்கிறேன். முன் பக்கத்திலே உள்ள சென்னை என்ற போர்டை எடுத்துட்டு மதுரை என்ற பலகையைப் போடு நான் வண்டியைத் திருப்பறேன். நல்லவேளை. எதிர் வண்டி எதுவும் இன்னும் போகல்ல, என் ஊகம் ஸ்பாடியாகுதோ?”

வண்டியை ஒரமாகக் கொண்டு போய், வந்த வழியே திருப்பினார். உள் விளக்குகள் எல்லாவற்றையும் அணைத்தார். முன் விளக்குகள் இரண்டையும் பிரகாசமாக்கினார் வண்டி வேகமெடுத்தது.

பயணிகள் ஆர்வமிகுதியால் ஒருவருக்கொருவர் பேசினார்கள்.

“ஏரவர் குரல் கொடுத்தார். “அய்யா, யாரும் சத்தம் கொடுக்காதீங்க தூங்கறவங்களாகவே இருங்க”.

வேலாயுதத்துக்கு அவரது இலக்கப் புரிந்தது. கம்மென்று இருந்தான் ‘போன பொருளாவது, கிடைப்பதாவது’ என்று நினைத்தபடி.

“இந்தா வேலாயுதம், இந்த மப்ளரைத் தலையிலே சுற்றிக்கொள்” என்றார் ஏரவர். வாங்கித் தலைப்பாகை மாதிரி கட்டிக்கொண்டான்.

பாலத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது வண்டி, முன் விளக்கு வெளிச்சத்தில், பாலத்தின் கீழிருந்து ஒருவன் அவசரமாகச் சாலையில் ஏறுவதும் வண்டியின் போர்டை உற்றுப் பார்ப்பதும் தெரிந்தது.

“அவன்தான் அவனேதான்” என்றார் முன்வரிசைக்காரர் “உஸ், உஸ்” என்று அடக்கினார் மற்றொருவர்.

பெட்டியைக் கையில் பிடித்தபடி வாலிபன், நிறுத்துமாறு கையாட்டினான்: ஏரவர் சஸ்பென்ஸ் கொடுத்துப் பத்தடி அவனைத் தாண்டிச் சென்று வண்டியை மெதுவாக்கினார்.

மப்ளர் தலை சற்று வெளியே நீண்டு. “என்ன?” என்றது கரகரத்து குரவில்.

“மதுரைக்கு ஒரு டிக்கட்”.

“இடமில்லை, ஸ்டாண்டிங்தான்” என்று தன் பங்குக்கு சஸ்பென்ஸ் கொடுத்தான் வேலாயுதம்.

“பரவாயில்லே நின்னுக்கிட்டே வர்றேன்”.

வண்டி நிற்க, வாலிபன் ஏறியதும் கதவை தாழிட்டான் வேலாயுதம்.

“இங்கே ஒரு வேலையாக வந்தேன். நேரமாகவிட்டது” என்ற பேச்சுத் தடைப்பட்டது. உள்விளக்குகள் எல்லாவற்றையும் போட்டார் சங்கரலிங்கம். வாலிபன் திகைத்தான். உட்புறத்தைப் பார்த்து முண்டாசை அவிழ்த்தான் வேலாயுதம். பெட்டிக்காரன் பாய்ந்து சென்று பெட்டியைப் பிடுங்கி அணைத்தான்.

வாலிபனுக்கு தர்ம அடி விழுத்தொடங்கியது.

கால்மணி நேரம் கழித்துத் துவரங்குறிச்சிக் காவல் நிலையத்தில் எதிரே வண்டி நின்றது அந்தப் பழைய கேடியைக் குப்பையாக உள்ளே தள்ளிக்கொண்டு போனார்கள்.

வெளியே....

பெட்டிக்காரன் கண்களில் நீர் முத்துக்கள் திரண்டன.

“அய்யா, நீங்க ரெண்டு பேரும் என் குடும்பத்தை வாழ வச்சீங்க. உங்களுக்கு நான் என்ன உபகாரம் செய்யப் போகிறேன்” அவன் நாக்குத் தழுதழுத்தது. விக்கினான்.

வேலாயுதம் பிரம்மிப்புடன் சங்கரவிங்கத்தையே பார்த்தபடி நின்றான்.

“என்னப்பா பார்க்கிறே? ‘கடமை என்ன கடமை, சலிப்பா இருக்கு, வேலையே பிடிக்கல, இதிலே பரிசு என்ன கிடக்கு’ன்னு சொன்னியே. இந்த ஆள் விடுகிற கண்ணீர்தான் நமக்கு ஆண்டவன் தருகிற பரிசு. தெரிஞ்சுக்கோ” என்றார் டிரைவர்.

“அன்னே, முனு காப்பி சொல்லட்டுமா?” என்றான் வேலாயுதம் நெகிழிச்சியுடன்.

“சொல்லப்பா” என்றார் அந்த யோகி புஞ்சிரிப்பு மாறாமல்.

3.3 செவ்வாழை - அறிஞர் அண்ணாதுரை

சொக்கவைக்கும் பேச்சாரும், கிறங்கவைக்கும் எழுத்தாலும் தனக்கென்று ஒரு பாதையை - தனித்துவத்தை வகுத்துக் கொண்டவர் பேரறிஞர் அண்ணா ஆவார். இவர் காஞ்சிபுரத்தில் பிறந்கவர். இளமைப்பருவம் முதற்கொண்டே மொழி, இனம், திராவிடம் போன்ற உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தியவர். பெரியாரின் அன்புத் தம்பியாகத் திகழ்ந்தவர். பச்சையப்பன் கல்லூரியில் படித்து தாம் படித்த கல்லூரியையே பெருமைபடுத்தியவர். சட்டமன்ற உறுப்பினர், முதலமைச்சர் இவற்றை எல்லாம் தாண்டி பாராஞ்சுமன்றத்திலும் தன் சுவடுகளைப் பாங்குத் தடித்தவர். ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காணலாம், வடக்கு வாழ்கிறது தெற்கு தேய்கிறது போன்ற கருத்துகளை எதிரொலித்தவர். பல்லாயிரம் மக்களை ஈர்த்தவர். நாடகம், மேடைப் பேச்சு, கட்டுரை இவ்வாறு வளர்ந்த அண்ணா அவர்கள் சிறுக்கை உலகிலும் தான் சளைத்தவன் இல்லை என்பதை இக்க்கை வாயிலாக உணர முடிகிறது.

செங்கோடன், அந்தச் செவ்வாழைக் கண்றைத் தன் செல்லப்பிள்ளை போல் வளர்த்து வந்தான். இருட்டுகிற நேரம் வீடு திரும்பினாலும் கூட, வயலிலே அவன்பட்ட கஷ்டத்தைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல், கொல்லைப்புறம் சென்று, செவ்வாழைக் கண்றைப் பார்த்துவிட்டு, தண்ணீர் போதுமானபடி பாய்ச்சப்பட்டு இருக்கிறதா என்று கவனித்துவிட்டுத்தான், தன் நான்கு குழந்தைகளிடமும் பேசுவான். அவ்வளவு பிரேமையுடன் அந்தச் செவ்வாழையை அவன் வளர்த்து வந்தான். கண்று வளர வளர அவன் களிப்பும் வளர்ந்தது. செவ்வாழைக்கு நீர் பாய்ச்சும் போதும், கல் மண்ணைக் கிளரிவிடும்போதும், அவன் கண்கள் பூரிப்படையும் மகிழ்ச்சியால். கரியனிடம் அவனுடைய முதல் பையன் காட்டியதைவிட அதிகமான அன்பும், அக்கறையும் காட்டுகிறாரே, என்று ஆச்சரியம். சற்றுப் பொறாமைகூட ஏற்பட்டது, குப்பிக்கு.

குப்பி! ஏதாச்சம் மாடுகீடு வந்து வாழையை மிதிச்சுவிடப் போகுது, ஜாக்ரதையாகக் கவனிச்சுக்கோ, அருமையான கண்று ஆழாம். செவ்வாழைன்னா சாமான்யமில்லே, குலை, எம்மாம் பெரிசா இருக்கும் தெரியுமோ? பழம், வீச்சு வீச்சாவும் இருக்கு, உருண்ணையாகவும் இருக்கும், ரொம்ப ருசி. பழத்தைக் கண்ணாலே பார்த்தாக்கூடப் போதும் பசியாறிப் போகும் என்று குப்பியிடம், பெருமையாகப் பேசுவான் செங்கோடன்.

அப்பா சொல்லுவதை நாலு பிள்ளைகளும் ஆமோதிப்பார்கள். அதுமட்டுமா பக்கத்துக் குடிசை, எதிர்க் குடிசைகளிலே உள்ள குழந்தைகளிடமெல்லாம், இதே பெருமையைத்தான் பேசிக் கொள்வார்கள். உழவர் வீட்டுப் பிள்ளைகள், வேறே எதைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்ள முடியும் - அப்பா வாங்கிய புதிய மோட்டாரைப் பற்றியோ, அம்மாவின் வைரத்தோடு பற்றியா, அண்ணன் வாங்கிவந்த ரேடியாவைப் பற்றியா, எதைப்பற்றிப் பேசமுடியும்? செவ்வாழைக் கண்றுதான், அவர்களுக்கு, மோட்டார், ரேடி யோ, வைரமாலை, சகலமும்!

முத்த பயல், கரியன், செவ்வாழைக்குலை தள்ளியதும், ஒரு சிப்புப்பழம் எனக்குத்தான் - என்று சொல்லுவான்.

“ஒண்ணுக்கூட எனக்குத் தரமாட்டாயாடா - நான் உனக்கு மாம்பழம் தந்திருக்கிறேன். கவனமிருக்கட்டும் - வறுத்த வேர்க்கடலை கொடுத்திருக்கிறேன், கவனமிருக்கட்டும்” - என்று எதிர்க்குடிசை எல்லப்பன் கூறுவான்.

கரியனின் தங்கை, காமாட்சியோ, கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டே “உனக்கு ஒரு சிப்புன்னா, எனக்கு இரண்டு தெரியுமா? - அம்மாவைக் கேட்டு ஒரு சிப்பு, அப்பாவைக் கேட்டு ஒரு சிப்பு” என்று குறும்பாகப் பேசுவாள்.

மூன்றாவது பையன், “சிப்புக் கணக்குப் போட்டுக்கிட்டு ஏமாந்து போகாதிங்க - ஆமா - பழமாவதற்குள்ளே யாரார் என்னென்ன செய்துடுவாங்களோ, யாரு கண்டாங்க” என்று சொல்லுவான். வெறும் வேடிக்கைக்காக அல்ல திருடியாவது மற்றவர்களைவிட அதிகப்படியான பழங்களைத் தின்றே தீர்த்து விடுவது என்று தீர்மானித்தே விட்டான்.

செங்கோடனின் செல்லப்பிள்ளையாக வளர்ந்து வந்தது செவ்வாழை. உழைப்பு அதிகம், வயலில் பண்ணை மாணைஜரின் ஆர்ப்பாட்டம் அதிகம். இவ்வளவையும், சகித்துக் கொள்வான் - செவ்வாழையைக் கண்டதும் அனைத்தும் மறந்து போகும். குழந்தைகள் அழுதால் செவ்வாழையைக் காட்டிதான் சமாதானப்படுத்துவான்! துஷ்டத்தனம் செய்கிற குழந்தையை மிரட்டவும், செவ்வாழையைத்தான் கவனப்படுத்துவான்! குழந்தைகள், பிரியமாகச் சாப்பிடுவார்கள், செவ்வாழையை என்ற வண்ணம் செங்கோடனுக்கு. பண்ணை வீட்டுப் பிள்ளைகள், ஆப்பிள், திராட்சை, தின்ன முடிகிறது. கரியனும் முத்துவும் எப்படி விலை உயர்ந்த அந்தப் பழங்களைப் பெற முடியும்? செவ்வாழையைத் தந்து தன் குழந்தைகளைக் குதுகவிக்கச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணந்தான், செங்கோடனை, அந்தச் செவ்வாழைக் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணந்தான், செங்கோடனை, அந்தச் செவ்வாழைக்

கன்றைச் செல்லமாக வளர்க்கும்படிச் செய்தது. உழவன் செங்கோடனிடம், எவ்வளவு பாடுபட்டாலும், குழந்தைகளுக்குப் “பழும் பட்சணமும்” வாங்கித் தரக்கூடிய “பணம்” எப்படிச் சேரமுடியும்? கூவி நெல் பாதி வயிற்றை நிரப்பவே உதவும். குப்பியின் பாடு குடும்பத்தின் பசியைப் போக்கக் கொஞ்சம் உதவும். இப்படிப் பிழைப்பு! உழைப்பின் பெரும்பகுதி வயலிலே செலவாகிறது. அதன் பலனில் மிகப் பெரும்பகுதியோ, பண்ணைக்குச் சேர்ந்துவிடுகிறது. இந்தச் செவ்வாழை ஒன்றுதான், அவன் சொந்தமாகப் மொத்தமாகப் பலன் பெறுவதற்கு உதவக்கூடிய உழைப்பு! இதிலே பங்கு பெற, பண்ணையார் குறுக்கிட முடியாதல்லவா? அவருக்காகப் பாடுபட்ட நேரம் போக, மிச்சமிருப்பதிலே, அலுத்துப் படுக்க வேண்டிய நேரத்திலே, பாடுபட்டு, கண்ணைப் போல ஒன்றிலாவது தான்பட்ட பாட்டுக்கு உரிய பலனைத் தானே பெற முடிகிறதே என்ற சந்தோஷம் செங்கோடனுக்கு.

இவ்வளவும் அவன் மனதிலே, தெளிவாகத் தோன்றிய கருத்துகள் அல்ல புகைப்படலம் போல, அந்த எண்ணம் தோன்றும், மறையும். செவ்வாழையைப் பார்க்கும்போது பூரிப்புடன் பெருமையும் அவன் அடைந்தற்குக் காரணம் இந்த எண்ணம்தான்.

கன்று வளர்ந்தது. கள்ளங் கடபமின்றி செங்கோடனுக்குக் களிப்பும் வளர்ந்தது. செங்கோடனின் குழந்தைகளுக்கு இப்போது விளையாட்டு இடமே, செவ்வாழை இருந்த இடந்தான்! மலரிடம் மங்கையருக்கும், தேனிடம் வண்டுகளுக்கும், ஏற்படும் பிரேயைபோல அந்தக் குழந்தைகளுக்குச் செவ்வாழையிடம் பாசம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

“இன்னும் ஒரு மாசத்திலே குலை தள்ளுமாப்பா?” – கரியன் கேட்பான், ஆவலுடன், செங்கோடனை,

“இரண்டு மாசமாகும்டா கண்ணு” என்று செங்கோடன் பதிலளிப்பான்.

செவ்வாழை குலை தள்ளிற்று – செங்கோடனின் நடையிலேயே ஒரு புது முறுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. நிமிர்ந்து பார்ப்பான், குலையை, பெருமையுடன்.

பண்ணை பரந்தாம முதலியார், தமது மருமகப் பெண் முத்து விஜயாவின் பொன்னிற மேனியை அழகுபடுத்திய வைரமாலையைக்கூட அவ்வளவு பெருமையுடன் பார்த்திருக்கமாட்டார்! செங்கோடனின் கண்களுக்கு, அந்தச் செவ்வாழைக் குலை, முத்து விஜயாவின், வைரமாலையை விட விலை மதிப்புள்ளதாகத்தான் தோன்றிற்று. குலை, முற்ற முற்ற, செங்கோடனின் குழந்தைகளின் ஆவலும், சச்சரவும், பங்குத் தகராறும், அப்பாவிடமோ அம்மாவிடமோ அப்பீல் செய்வதும், ஒங்கி வளரலாயிற்று. எப்போது யழுமாகும்? என்று கேட்பான் பெண். எத்தனை நாளைக்கு மரத்திலேயே இருப்பது, என்று கேட்பான் பையன் செங்கோடன். பக்குவமறிந்து குலையை வெட்டி, பதமாகப் பழுக்க வைத்து பிள்ளைகளுக்குத் தரவேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். உழைப்பின் விளைவு! முழுப்பலனை நாம் பெறப் போகிறோம். இடையே தரகார் இல்லை. முக்காலே மூன்று வீசும் பாகத்தைப்

பறித்துக்கொள்ளும் முதலாளி இல்லை. உழைப்பு நம்முடையது என்றாலும் உடைமை பண்ணையாருடையது. அவர் எடுத்துக் கொண்டது போக மீதம்தானே தமக்கு என்று, வயலில் விளையும் செந் நெல்லைப் பற்றி எண்ண வேண்டும். அது தானே முறை! ஆனால் இந்தச் செவ்வாழை அப்படி அல்ல! உழைப்பும் உடைமையும் செங்கோடனுக்கே சொந்தம்!

இரண்டு நாளையில், குலையை வெட்டிவிடத் தீர்மானித்தான் பிள்ளைகள் துள்ளின சந்தோஷத்தால். மற்ற உழவர் வீட்டுப் பிள்ளைகளிடம் சேதி பறந்தது - பழம் தரவேண்டும் என்று சொல்லி, அவலோ, கடலையோ, கிழங்கோ, மாம்பிஞ்சோ, எதை எதையோ, அச்சாரம் கொடுத்தனர், பல குழந்தைகள், கரியனிடம்.

பாடுபட்டோம், பலனைப் பெறப் போகிறோம். இதிலே ஏற்படுகிற மகிழ்ச்சிக்கு ஈடு எதுவும் இல்லை. இதைப் போலவே வயலிலும் நாம் பாடுபடுவது நமக்கு முழுப் பயன் அளிப்பதாக இருந்தால் எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கும்.

செவ்வாழைக்காக நாம் செலவிட்ட உழைப்பு, பண்ணையாரின் நிலத்துக்காகச் செலவிட்ட உழைப்பிலே, நூற்றுக்கு ஒரு பாகம் கூடி இராது. ஆனால் உழைப்பு நம்முடையதாகவும், வயல் அவருடைய உடைமையாகவும் இருந்ததால், பலனை அவர் அனுபவிக்கிறார் பெரும் பகுதி. இதோ இந்தச் செவ்வாழை நம்ம கொல்லையிலே நாம் உழைத்து வளர்த்தது எனவே பலன் நமக்குக் கிடைக்கிறது. இதுபோல, நாம் உழைத்து பிழைக்க நம்முடையது என்று ஒரு துண்டு வயல் இருந்தால், எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கும், அப்படி ஒரு காலம் வருமா! உழைப்பவனுக்குத்தான் நிலம் சொந்தம் - பாடுபடாதவன் பண்ணையாராக இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லும் காலம் எப்பொழுதாவது வருமா? என்றெல்லாம் கூட லேசாகச் செங்கோடன் எண்ணத் தொடங்கினான். செவ்வாழை இது போன்ற சித்தாந்தங்களைக் கிளரிவிட்டது அவன் மனதில். குழந்தைகளுக்கோ நாக்கிலே நீர் ஊறலாயிற்று.

செங்கோடன் செவ்வாழைக் குலையைக் கண்டு களித்திருந்த சமயம், பண்ணை பரந்தாமர், தமது மருமகப் பெண் முத்து விஜயத்தின் பிறந்தநாள் விழாவை விமரிசையாகக் கொண்டாட ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்தார். அம்பிகை கோயிலில் அபிஷேக ஆராதனை செய்வதற்காக, ஜயரிடம் சொல்லிவிட்டார். கணக்குப்பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு, பட்டி தயாரிக்கச் சொன்னார். பல பண்டங்களைப் பற்றிக் குறிப்பு எழுதும்போது, பழம் தேவை என்று தோன்றாமலிருக்குமோ? இரண்டு சீப்பு வாழைப்பழம் என்றார் பண்ணையார்.

எனுங்க பழம் கடையிலே நல்ல பழமே இல்லை. பச்சை நாடாத்தான் இருக்கு என்று இழுத்தான் சுந்தரம், கணக்குப்பிள்ளை.

சரிடா, அதிலேதான் இரண்டு சீப்பு வாங்கேன்? வேறே நல்ல பழம் எங்கே இருக்கு! என்று பண்ணையால் சொல்லி முடிப்பதற்குள், சுந்தரம் நம்ம செங்கோடன் கொல்லையிலே, தரமா, ஒரு செவ்வாழைக் குலை இருக்குதுங்க. அதைக் கொண்டுகிட்டு வரலாம் என்றான். சரி, என்றார் பண்ணையார்!

செங்கோடனின் செவ்வாழைக்குலை! அவனுடைய இன்பக் கனவு!!
உழைப்பின் விளைவு!! குழந்தைகளின் குதூகலம்!!

அதற்கு மரண ஒலை தயாரித்துவிட்டான் சுந்தரம்!

எத்தனையோ பகல் பார்த்துப் பார்த்து, செங்கோடனின் குடும்பம் பூராவும் பூரித்து அந்தக் குலையை! அதற்குக் கொலைகாரனானான் சுந்தரம். மகிழ்ச்சி, பெருமை, நம்பிக்கை, இவைகளைத் தந்து வந்த, அந்தச் செவ்வாழைக் குலைக்கு வந்தது ஆபத்து.

தெருவிலே, சுந்தரமும் செங்கோடனும் பேசும்போது குழந்தைகள், செவ்வாழையைப் பற்றியதாக இருக்கும் என்று எண்ணவே இல்லை! செங்கோடனுக்குத் தலை கிறுகிறுவென்று சுற்றிச் சுற்றி நாக்குக் குழறிற்று. வார்த்தைகள் குபுகுபுவென்று கிளம்பி, தொண்டையில் சிக்கிக் கொண்டன.

மாட்டுப் பெண்ணுக்குப் பிறந்த நாள் பூஜை என்று காரணம் காட்டினான் சுந்தரம். என்ன செய்வான் செங்கோடன்! என்ன சொல்வான்? அவன் உள்ளத்திலே, வாழையோடு சேர்ந்த வளர்ந்த ஆசை அவன் குழந்தைகளின் நாக்கில் நீர் ஊறச் செய்த ஆசை இன்று, நாளை, என்று நாள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆவல் எனும் எதைத்தான் சொல்ல முடியும்? கேட்டவர் பண்ணை பரந்தாமர்! எவ்வளவு அல்பண்டா, வாழைக்குலையை அவர் வாய் திறந்து, உண்ணை ஒரு போருட்டாக மதித்துக் கேட்டனுப்பினால், முடியாது என்று சொல்லிவிட்டாயே! அவருடைய உப்பைத் தின்று பிழைக்கிறவனுக்கு, இவ்வளவு நன்றி கெட்டதனமா? கேவலம் ஒரு வாழைக்குலை! அவருடைய அந்தஸ்ததுக்கு, இது ஒரு பிரமாதமா! என்று ஊர் ஏசுகிறதுபோல், அவன் கண்களுக்குத் தெரிகிறது.

அப்பா! ஆசை காட்டி மோசம் செய்யாதே! நான்கூடத்தான் தண்ணீர் பாய்ச்சினேன் - மாடு மிதித்துவிடாதபடி பாதுகாத்தேன். செவ்வாழை ரொம்ப ருசியாக இருக்கும், கல்கண்டு போல இருக்கும் என்று நீதானே என்னிடம் சொன்னாய், அப்பா! தங்கச்சிக்குக்கூட, உசிர் அந்தப் பழுத்திடம். மரத்தை அண்ணாந்து பார்க்கும்போதே, நாக்கிலே நீர் ஊறும். எங்களுக்குத் தருவதாகச் சொல்லிவிட்டு, இப்போது ஏமாற்றுகிறாயே! நாங்கள் என்னப்பா உண்ணைக் கடையிலே காசு போட்டுத் திராட்சை, கமலாவா வாங்கிதரச் சொன்னோம்! நம்ம கொல்லையிலே நாம் வளர்த்தல்வா! - என்று அழுகுரலுடன் கேட்கும் குழந்தைகளும், குழந்தைகளைத் தவிக்கச் செய்கிறாயே நியாயமா என்று கோபத்துடன் கேட்கும் மனைவியும் அவன் மன்கண்களுக்குத் தெரிந்தனர்! எதிரே நின்றவரோ, பண்ணைக் கண்க்குப்பிள்ளை! அரிவாள் இருக்குமிடம் சென்றான். அப்பா, குலையை வெட்டப்போறாரு - செவ்வாழைக்குலை - என்று ஆனந்தக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு, குழந்தைகள் கூத்தாடின. செங்கோடனின் கண்களிலே நீர்த்துளிகள் கிளம்பின! குலையை வெட்டினான். உள்ளே கொண்டு வந்தான். அரிவாளைக் கிழே போட்டான். குலையைக் கிழே வை அப்பா, தொட்டுப் பார்க்கலாம், என்று குதித்தன குழந்தைகள். கரியனின் முதுகைக் கூடலினான் செங்கோடன். “கண்ணு! இந்தக் குலை, நம்ம ஆண்டைக்கு வேணுமாம் கொண்டு போகிறேன். அழாதுங்க! இன்னும் ஒரு மாசத்திலே,

பக்கத்துக் கண்ணு மரமாகிக் குலை தள்ளும், அது உங்களுக்குக் கட்டாயமாகக் கொடுத்துவிட்றேன்” என்று கூறிக்கொண்டே, வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பினான், குழந்தையின் அழுகுரல், மனதைப் பிளப்பதற்குள்.

செங்கோடன் குடிசை அன்று பிணம் விழுந்த இடம் போலாயிற்று. இரவு நெடுநேரத்திற்குப் பிறகுதான் செங்கோடனுக்குத் துணிவு பிறந்து வீட்டுக்குவர! அழுது அலுத்துத் தூங்கிவிட்ட குழந்தைகளைப் பார்த்தான். அவன் கண்களிலே, குபுகுபுவென்றுக் கண்ணீர் கிளம்பிற்று. துடைத்துக்கொண்டு, படுத்துப் புரண்டான். அவன் மனதிலே ஆயிரம் எண்ணங்கள், செவ்வாழையை, செல்லப்பிள்ளைபோல் வளர்த்து, என்னபலன்...!

அவருக்கு அது ஒரு பிரமாதமல்ல. ஆயிரம் குலைகளையும் அவர் நினைத்த மாத்திரத்தில் வாங்க முடியும்! ஆனால் செங்கோடனுக்கு...? அந்த ஒரு குலையைக் காண அவன் எவ்வளவு பாடுபட்டான். எத்தனை இரவு அதைப்பற்றி இன்பமான கனவுகள் எத்தனை ஆயிரம் தடவை, குழந்தைகளுக்கு ஆசைகாட்டியிருப்பான்! உழைப்பு எவ்வளவு! அக்கரை எத்துணை! எல்லாம் ஒரு நொடியில் அழிந்தன!!

நாலு நாட்களுக்குப் பிறகு, வெள்ளித் தட்டிலே, ஒரு சீப்பு செவ்வாழைப்பழத்தை வைத்துக்கொண்டு அன்னநடை நடந்து அழுகுமுத்து விஜயா, அம்பிகை ஆலயத்துக்குச் சென்றாள்.

நாலு நாட்கள் சமாதானம் சொல்லியும், குழந்தைகளின் குழநல் ஒயவில்லை. கரியன் ஒரே பிடிவாதம் செய்தான். ஒருபழம் வேண்டுமென்று. குப்பி, பழங்கலத்திலிருந்து ஒரு காலணாவை எடுத்துக் கொடுத்தனுப்பினாள், பழம் வாங்கிக்கொள்ளச் சொல்லி, பறந்தோடினான் கரியன்.

கடையிலே, செவ்வாழைச் சீப்பு, அழகாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கணக்குப்பிள்ளை, பண்ணை வீட்டிலே இருந்து நாலு சீப்பு, முதலிலேயே தீர்த்துவிட்டான். அவன் விற்றான் கடைக்காரனுக்கு. அதன் எதிரே, ஏக்கத்துடன் நின்றான் கரியன்! “பழம், ஒரு அண்டா, பயலே காலணாவுக்குச் செவ்வாழை கிடைக்குமோ போடா” என்று விரட்டினான் கடைக்காரன். கரியன் அறிவானா பாவம், தன் கொல்லையிலே இருந்த செவ்வாழை, இப்போது கடையிலே கொலுவீற்றிருக்கிறது என்ற விந்தையை! பாவம்! எத்தனையோ நாள், அந்தச் சிறுவன் தண்ணீர் பாய்ச்சினான், பழம் கிடைக்கும் என்று! பழம் இருக்கிறது. கரியனுக்கு எட்டாத இடத்தில்! விசாரத்தோடு வீட்டிற்கு வந்தான். வறுத்த கடலையை வாங்கிக் கொரித்துக் கொண்டே செங்கோடன், கொல்லைப்புறத்திலிருந்து வெளியே வந்தான் வாழை மரத்துண்டுடன்.

“ஏம்பா! இதுவும் பண்ணை வீட்டுக்கா?” என்று கேட்டான் கரியன்.

“இல்லேடா, கண்ணு! நம்ம பார்வதி பாட்டி செத்துப் போயிட்டா - அந்தப் பாடையிலே கட்ட” என்றான் செங்கோடன்.

அலங்காரப் பாடையிலே, செவ்வாழையின் துண்டு!

பாடையைச் சுற்றி அழுகுரல்!

கரியனும், மற்றுக் குழந்தைகளும் பின்பக்கம்.

கரியன் பெருமையாகப் பாடையைக் காட்டிச் சொன்னான் “எங்க வீட்டுச் செவ்வாழைடா,” என்று.

“எங்க கொல்லையிலே இருந்த செவ்வாழை, குலையைப் பண்ணே வீட்டுக்குக் கொடுத்துவிட்டோம்! மரத்தை வெட்டி பாடையிலே கட்டிவிட்டோம்” என்றான் கரியன்.

பாவம்! சிறுவன் தானே!! அவன் என்ன கண்டான், செங்கோடனின் செவ்வாழை, தொழிலாளர் உலகிலே சர்வசாதாரணச் சம்பவம் என்பதை.

அலகு -4

நல்வாழ்வு - மு.வரதராசனார்

டாக்டர் மு.வ என்று அணவராலும் அழைக்கப்பெற்ற இவர் தமிழில் முதலில் முனைவர் பட்டம் பெற்ற சிறப்பிற்குரியவர். பள்ளி ஆசிரியராகப் பணியைத் தொடங்கிய இவர் காலப்போக்கில் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராக மிரிர்ந்த சிறப்பிற்குரியவர். பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை பல்கலைக்கழகம், மதுரை காமராஜூர் பல்கலைக்கழகம் இவையெல்லாம் இவர் தம் பரந்துபட்ட பணித்தலங்கள். நாவல் உலகில் மேன்மையோடு திகழ்ந்த சிறப்பிற்குரியவர். இவரது அகல் விளக்கு என்னும் நாவல் சாகித்திய அகாதமி விருதினைப் பெற்றுள்ளது. உரைநடையிலும் தன்னுடைய பங்கினைச் செவ்வனே செய்துள்ளார். இவர் நல்வாழ்வு என்ற உரைநடை நூலைப் படைத்து தனிப்பெரும் புகழுக்கு உரியவர் ஆனார். இந்நாலில் இருந்து மூன்று கட்டுரைகள் பின்வருமாறு இடம் பெறுகின்றன.

4.1 பண்பாடு

நாம் வாழும் காலம் சிக்கலான காலம். இக்காலத்தில் அன்புடைய பெற்றோர்களும் மக்களோடு நெருங்கிப் பழகி அன்பாக வளர்ப்பதற்கு வாய்ப்புக் குறைவு. பெற்றோர்களுக்கு வெவ்வேறு கடமைகள் மிகுந்துவிட்டன ; வீட்டில் இருந்து வாழும் நேரம் குறைந்துவிட்டது. ஆகவே பெற்ற மக்களின் உள்ளத்தோடு இயைந்து வாழ்ந்து அவர்களைப் பண்படுத்த முடியவில்லை. கல்விக் கூடங்களில் உள்ள ஆசிரியர்களும் மாணவர்களோடு உள்ளம் இயைந்து பழக முடியாத காலம் இது. மாணவர்களின் எண்ணிக்கை பெருகி வருகிறது. பாடங்கள் கூடி வருகின்றன. மணிக்கணக்குப் பார்த்து வகுப்புகள் யந்திரம் போல் நடத்தி முடிக்க வேண்டியுள்ளது. பரிட்சைப் பாடங்களுக்காக மாணவர்களையும், சம்பளத்திற்காக ஆசிரியர்களையும் கல்விக் கூடங்கள் ஒன்று சேர்க்கின்றன; பிரித்து விடுகின்றன. ஆகவே, மனங்களைப் பண்படுத்தும் ஆற்றல் ஆசிரியர்களுக்கும் முன்போல் இல்லை.

புத்தகங்கள் - நல்ல நூல்கள் - ஓரளவிற்கு அந்தப் பயனை விளைவிக்கின்றன. ஆனால், எப்படியோ இளமையிலேயே பண்பட்ட சில மனங்களுக்குத்தான் அந்த நூல்களும் பயன்படுகின்றன. புத்தகங்கள் மிகப் பரவலாகப் பல்கி விட்டன. சிலவற்றை ஆழந்து படித்து அவற்றையே நம்பிப் பயன்பெறும் பழங்காலம் போய்விட்டது. புத்தகங்கள் பெருகி விட்டமையால் பல்வற்றையும் மேற்போக்காகப் படிப்பதற்கே நேரம் உள்ளது. ஆகவே நல்ல நூல்களுக்கும் மனங்களுக்கும் தொடர்பு குறைகிறது. புத்தகங்களைவிட வார இதழ் முதலானவை கவர்ச்சி மிகுந்தவை ஆகிவிட்டன. படித்து மறப்பதற்கு என்றே படைக்கப்படுபவை அவை. ஆகவே நெஞ்சில் ஆழந்து பதிவது என்ற நிலைக்கு அப்பாற்பட்டு உள்ளன. அந்தந்த வாரத்தோடு அவற்றின் பயன் முடிந்து போகிறது. வாளைவியும் அந்தந்த மணியோடு பயன் முடியும் இயல்பு உடையன. தொலைக்காட்சியின் (டெலிவிசன்) பயனும் அப்படிப்பட்டதே. இவ்வாறு இவை பரவலாகப் பெருகி விட்டமையால், வளரும் மனத்திற்குப் பரபரப்பும் வேகமும் அமைகின்றனவே தவிர. பண்பாடும் ஆழமும் அமைவதில்லை.

தக்க சான்ஹோர்களை அடுத்துப் பழகிப் பண்பாடும் வாய்ப்பும் குறைகிறது. மக்கள் தொகை பெருகிய நகரங்களின் நெருக்கடியால் யார் எப்படிப்பட்டவர் என்று உண்மை உணரமுடியாத நிலைமையும் உள்ளது. விளம்பர வளர்ச்சியால் கெட்டவர்கள் செல்வாக்குப்பெற்று உயரமுடிகிறது: நல்லவர்கள் செல்வாக்கு இழந்து மூலையில் ஒடுங்கவும் நேர்கிறது. ஆகையால் நல்லவர் கெட்டவர் போல் தோன்றவும் கெட்டவர் நல்லவர் போல் விளங்கவும் வாய்ப்பு உள்ளது. இவற்றையெல்லாம் கடந்து. உண்மையாகவே நல்லவர் ஒருவர் வாய்த்தாலும் அவருடன் நெருங்கிப் பழக இக்கால வாழ்க்கைச் சூழல் இடந்தருவதில்லை. அவர்கட்கும் கடமைகள் பல! நமக்கும் கடமைகள் பல. பழகிப் பண்படுவதற்குத் தேவையான ஓய்வும் அமைதியும் கிடைப்பதில்லை.

இழக்க லுடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே
ஓழக்க முடையார்வாய்ச் சொல்.
என்று திருவள்ளுவர் போற்றிய ஓழக்கமுடையவர் கிடைப்பதற்கு அரியராக உள்ளனர்.

திரைப்படம் முதலானவை பணம் என்னும் பேயால் ஆட்டி வைக்கப்படுகின்றன. லட்சக்கணக்கில் முதல் இட்டவர்கள் அறந்தையும் பண்பாட்டையும் பொருட்படுத்தினால், அடியோடு அழிந்து போகும் நிலையும் உண்டு. அதனால் சுவைகளையும் கவர்ச்சிகளையும் பெருக்கிப் புலன்களுக்கு விருந்து அளிப்பதிலேயே முதலிடு செய்தவர்கள் கருத்தாக இருக்கிறார்கள். அவற்றால் பொழுது போக்க வாய்ப்புப் பெருகியுள்ளதே தவிர, பண்படுவதற்கு வாய்ப்புப் பெருகவில்லை. புலன்டக்கம் இல்லாதவர்கள் அவற்றால் நெறி கவறுவதற்கு வேகம் பெறுகிறார்கள். பிறகு அவர்களைத் திருத்துவது அரிது ஆகின்றது.

போக்குவரத்து வேகம் மிகுந்து விட்டமையால் உலகம் ஒரு சிறு நாடுபோல் ஆகிவிட்டது. சிலரோடு நெருங்கிப் பழகும் பழைய வாழ்வு இல்லை. பலரோடு மேற்போக்காகப் பழகும் புதிய வாழ்வு பெருகிவிட்டது. யந்திரங்கள் முன்னேறி

விட்டன. தொழிற்சாலைகள் பெருகி விட்டன. மக்களிடையே பரபரப்பு மிகுந்துவிட்டது. லட்சகணக்கில் அச்சடித்துச் செய்திகளைப் பரப்பும் தாள்கள் வளர்ந்து விட்டன. ஒரே நேரத்தில் கோடிக்கணக்கான செலிகளை எட்டும் வானோலி முதலிய கருவிகள் ஒங்கி விட்டன. இவற்றிற்கு ஏற்ப அரசியல் வானோலி முதலிய கருவிகள் ஒங்கி விட்டன. ஆகவே மனித இனம் சிறு சிறு அமைப்புகளும் விளம்பரங்களும் பெருகிவிட்டன. ஆகவே மனித இனம் சிறு சிறு குட்டைகளாக இருந்த நிலை மாறி, பெரிய குளங்களாக இருந்த நிலையும் கடந்து, கடல்களாகப் பரந்து விளங்கக் காண்கிறோம். அதனால் அரசியல் முதலிய கடந்து, கடல்களாகப் பரந்து விளங்கக் காண்கிறோம். அதனால் அரசியல் முதலிய அமைப்புகள் வலுத்துவிட்டன. மனித உள்ளங்கள் மெலிந்து விட்டன.

ஒரு சில யந்திரங்கள் உலகையே அழித்து விடமுடியும். ஒரு சிலரின் ஆணவம் மனித இனத்தையே ஆட்டிப் படைக்க முடியும். அமைப்புகளைக் கைப்பற்றுவோர்க்கே ஆற்றல் திரள்கிறது. பண்பாட்டைப் போற்றுவோர்க்கு ஒரு சிறு மூலையே கிடைக்கிறது. அமைப்புகளைக் கைப்பற்ற உதவும் தேர்தல் சிறு முதலியவைகளையும் அவற்றிற்கு உதவிபுரியும் செய்தித்தான் முதலிய விளம்பரக் கருவிகளையும் இளைஞர்களின் உள்ளங்கள் நாடுகின்றன. பண்பாட்டை கருவிகளையும் நாடுவது குறைகிறது. உள்ளங்கள் சிலவற்றையும் மனிதர் சிலரையும் அந்த உள்ளங்கள் நாடுவது குறைகிறது.

ஹிப்பிகள் என்னும் சிலர் கூட்டம் கூட்டமாய்ப் புறப்படுவதைப் பார்த்து இந்த நாகரிக வேகத்திற்கு எதிர்ப்புத் தோன்றியுள்ளதாக எண்ணுகிறார்கள். இது தவறு. எதிர்ப்பு மேற்குறித்த அமைப்புகளுக்காகத் தோன்றியுள்ளது என்று நம்பக் கூடாது. கல்விக் கூடங்களிலும் தொழிற்கூடங்களிலும் மனம் போனவாறு வாழ முடியாத கட்டுப்பாட்டை எதிர்க்கும் எதிர்ப்பு என்றே அதைக்கொள்ள வேண்டும். கட்டுப்பாடு, வற்புறுத்தல் இவற்றிற்கு என்றும் எதிர்ப்பு உண்டு. அவ்வாறு தோன்றியுள்ள எதிர்ப்பே அது. அந்த எதிர்ப்பில் நன்மைக்கு ஆக்கமான திருப்பத்தைக் காண முடியவில்லை. தாமாக உரிமையுடன் ஒரு நல்ல நெறிக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பண்பாட்டோடு வளரும் வளர்ச்சியில் அவர்களுக்கு ஆர்வம் இல்லை. ஆகையால் அதனால் பயன் விளையும் என எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

பொதுவாக இக்காலம் தீமைக்கு வேகம் ஊட்டுகிறது. நன்மைக்கு உரம் தருவதில்லை. இயல்பாகவே நல்லது ஓட்டிக்கொள்வதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டியதாக உள்ளது. தீமை தானாகவே ஓட்டிக் கொள்கிறது. இக்காலச் சூழ்நிலையோ தீமை பெருகுவதற்கு வழி வகுத்துள்ளது. நன்மை வளர்வதற்குத் துணை புரிவதில்லை. இந்திலையில் நல்வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்று விரும்புவோர் தாமாக விடாழியற்சி மேற்கொண்டால்தான் வெற்றி பெற முடியும். ஆனால் ஒன்று நல்வாழ்வு மனத்துக்கு அமைதியும் இனபழும் தரும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விட்டால், பிறகு எவ்வளவு இடர்பாடுகள் வந்தாலும் அவற்றைக் கடந்து முன்னேற முடியும். பொல்லாத சூழ்நிலையில் சிக்குண்டிருந்தாலும் ஒரு சில நல்ல நால்களின் துணை கொண்டு பண்பட்டு விளங்க முடியும்.

ஒரு குடும்பத்தில் மனைவியாகவும், தாயாகவும் இருந்து கணவனுக்காகவும் மக்களுக்காகவும் சுவையாகச் சமைத்து உணவு தந்து அவர்கள் மகிழ்ந்து சுவைத்து உண் பதைக் காண்கிறாள் ஒருத்தி. அவளுடைய மகிழ்ச்சி ஈடில்லாத பெரிய மகிழ்ச்சி. ஆனால் உணவுக் கடையில் பல நூறு மக்களுக்கு உணவு விற்பதற்காகக்

கலிக்குச் சமைக்கிறான் சமையல்காரன். அவன் அப்படிப்பட்ட மகிழ்ச்சியைப் பெற முடியாது. அவன் பெறும் மகிழ்ச்சி அவனுக்குத் தரப்படும் கூலி அல்லது சம்பளத்தை ஒட்டியது. சமையல் அறையில் வேலையை விரைவில் பெறும் வாய்ப்புக் கிடைத்தால் அன்று அவனுடைய மகிழ்ச்சி சிறிது மிகுதியாக இருக்கும். இன்றைய சமுதாயத்தில் எந்தத் தொழிலிலும் ஒருவன் பெறும் மகிழ்ச்சி அந்தச் சமையல்காரன் பெறும் மகிழ்ச்சி போன்றதாக ஆகிவிட்டது. இன்றைய அலுவலகங்களும். வாணிப நிலையங்களும் தரும் கலிக்காக அல்லது சம்பளத்திற்காகத் தொழில் செய்து விட்டு மணிக்கணக்கைப் பார்த்து ஒடிவர எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள். எல்லாம் யந்திரம் போன்ற அமைப்புகள். அந்த யந்திரத்தில் சிறு கருவியாக உழைப்பதில் இன்பம் காண முடியவில்லை. விடுமுறை நாள் நெருங்குவதை உணர்ந்து மகிழ்கிறார்கள். அந்தக் தொழிலிலிருந்து ஒருநாள் இருநாள் விடுமுறை பெறுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். அன்று எங்கேனும் வெளியிடத்திற்குச் சென்று பொழுது போக்குவதில் இன்பம் காண்கிறார்கள். இவ்வையானால் கடமைகளையும் கடிகாரத்தையும். கவலைகளையும் மறப்பதற்காகக் குடிப்பதில் மூழ்கி மகிழ முயல்கிறார்கள். வேறு வகையில் மகிழ்ச்சி காண முடியாமல் வருந்துகிறார்கள். பழங்காலத்துக் தச்சன் ஒருவண்டியைச் செய்து முடிப்பதில் மகிழ்வான். செய்து முடித்த வண்டி நன்றாக ஓடுவதைக் காணும்போது மகிழ்வான். அழகான ஓர் அகப்பை செய்வதிலும் மகிழ்ச்சி காண்பான். ஒரு வீட்டிற்கு வாசல் நிலையை அழகாகச் செய்து நிற்கவைப்பதிலும் மகிழ்ச்சி காண்பான். அப்படிப்பட்ட மகிழ்ச்சி எல்லாம் இன்றைய பெரிய தொழிற்சாலையில் ஒரு சிறு மனித சக்தியாக இருந்து உழைக்கும் தச்சனுக்குக் கிடைப்பதில்லை. இவ்வாறே ஒவ்வொரு துறையிலும் தொழில் செய்யவன் பெறும் மகிழ்ச்சி மிகக் குறைந்துவிட்டது. ஆகையால் கள், சாராயம் முதலியவற்றைக் குடித்து மகிழ்வதை நாடுதல் மிகுந்துவிட்டது.

அதனால், பழங்கால வாழ்க்கைக்குத் திரும்பிச் செல்லலாம் என்றால் அது முடியாது. ஆகவே குறைந்து வரும் தொழிலின்பத்திற்கு ஈடு செய்ய என்ன செய்வது?

ஆகவே சமுதாயம் யந்திர நாகரிகத்தின் பயனாக வேகமாகப் பெற்று வரும் மாறுதல்களுக்கு இடையே சிறு சிறு நல்ல பொழுது போக்குகளைப் படைப்புத் திறனுக்கு வாய்ப்பு உள்ள சிறு தோட்ட உழைப்பு முதலியவற்றைப் போற்றி வருதல் மனத்திற்கு நன்மை தரும். சமுதாய மாறுதல்களால் மனம் யந்திரமாக மாறி விடாமல் தனித்தன்மையை மனிதன் இழக்காமல் வாழ நம்பிக்கை கொண்டு இத்தகைய நல்ல வழிகளை நாட வேண்டும். இவற்றில் ஆரவாரமோ, சூடிக் கைத்தட்டலோ பரபரப்போ இல்லையானாலும் இந்தச் சிறு முயற்சிகளே மனிதனுடைய மனத்திற்குப் பண்பாடு தரவல்லன ஆகும்.

4.2 பொதுமை ஓர் அறம்

குடும்பத்தில் உறுப்பினராக உள்ள ஒவ்வொருவரும் உழைக்க வேண்டும். அதுதான் நல்ல குடும்பம். சிலர் உழைக்க சிலர் உழைக்காமலே அவர்களின் உழைக்காமல் நல்ல குடும்பம். சிலர் உழைக்க சிலர் உழைக்காமலே அவர்களின் உழைப்பின் பயனை உண்டு சோம்பலாக இருப்பதால் அதுபோற்றத்தக்க உழைப்பின் பயனை உண்டு சோம்பலாக இருப்பதால் அதுபோற்றத்தக்க குடும்பம் ஆகாது. உலகம் பெரிய குடும்பம். அதிலும் எல்லோரும் உழைக்க குடும்பம் ஆகாது. உலகம் பெரிய குடும்பம். அதிலும் எல்லோரும் உழைக்க வேண்டும். உழைக்காமல் உயிர்வாழ எவருக்கும் உரிமை இருக்கக்கூடாது. திருடன் உழைக்காமல் பிறருடைய உழைப்பின் பயனைப் பெற்று வாழ்கிறான். எதிர்காலத்தில் அதனால்தான் அவன் சமுதாயத்தால் வெறுக்கப்படுகிறான். எதிர்காலத்தில் உழைக்காமல் உயிர் வாழ்வோர் எவரும் அவ்வாறு வெறுக்கப்படுவார்கள்.

உடம்பால் -கை கால்களால் - உழைக்கலாம். அறிவால் -மூளையால் - உழைக்கலாம். சமுதாயத்தில் வாழ உரிமை பெற்றதற்காக எந்த வகையிலாவது உழைத்து அந்த உழைப்பைக் காணிக்கையாகத் தர வேண்டும். உழைப்பில் உயர்வு தாழ்வு கருதக்கூடாது. பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு கருதுவது ஒரு காலத்தில் நாகரிகக் கொள்கையாக இருந்தது. இப்போது அது குற்றமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அது போலவே உயர்ந்த வேலை என்றும் தாழ்ந்த வேலை என்றும் உழைப்பால் வேறுபாடு செய்வதும் எதிர்காலத்தில் குற்றமாகக் கொள்ளப்படும். நிலத்தில் பயிரிட்டுக் கைகால்களால் உழைக்கும் உழைப்பும் நகரத்தில் மாவட்ட அலுவலகத்தில் மூளையால் உழைக்கும் உழைப்பும் ஒரே வகையான மதிப்பு உடையனவாகக் கருதப்படும் காலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. பெறும் ஊதியத்தைக் கொண்டோ அல்லது ஊதியத்திலிருந்து சேர்த்து வைக்க பொருள் செல்வமாகத் திரண்டு வளர்ந்த வளர்ச்சியைக் கொண்டோ இன்றைய சமுதாயத்தில் பெருமையும் சிறப்பும் தரப்படுகின்றன. அவையும் மெல்ல மாறிலிடும். உழைப்பதில் என் பங்கைச் செய்கிறேன். சமுதாயம் தரும் பயனைப் பெற்று வாழ்கிறேன் என்று ஒவ்வொருவரும் உணர்வதற்கு மட்டுமே எதிர்காலத்தில் இடம் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட மாறுதலை வரவேற்கும் மனப்பான்மை வேண்டும். கடவுளின் படைப்பில் எல்லாச் செயற்கை வேறுபாடும் மறைந்து சமுதாயத்தில் உறுப்பினராக வாழும் ஒத்த உரிமை உணர்ச்சி மட்டுமே நிற்கும் என்பதைத் தெளிய வேண்டும்.

புது உலகம் புகட்டி வரும் பாடம் மனிதர் யாவரும் சமம் என்பதே. அறிவியலின்படி நோக்கினாலும் மனிதர் யாவரும் ஒரு நிலையினரே. அந்தந்த நாட்டுத் தட்பவெப்ப நிலையால் நிறுத்தாலும் உடலமைப்பாலும் வேறுபாடுகள் சில அமைந்துள்ளன. ஆனாலும் அவைகளும் நிலையான வேறுபாடுகள் அல்ல. இடம் குழந்தை முதலியவை மாறினால் சில அமைந்துள்ளன. ஆனாலும்

அவைகளும் நிலையான வேறுபாடுகள் அல்ல. இடம் சூழ்நிலை முதலியவை மாறினால் சில தலைமுறைகளில் நிறும் அமைப்பும் மாறக் காண்கிறோம். நிறும் உடல் அமைப்பும் கடந்து உடம்பின் உறுப்புகளின் இயல்பும் அமைப்பும் நோக்கினால், இதயம் நூரையிரல் மூன்று முதலியவை வேலை செய்யும் பான்மையை நோக்கினால் மக்களிடையே வேறுபாடு இல்லை. இரத்தத்தின் தன்மையும் சூடும் ஆராய்ந்தாலும் அவை எல்லோருக்கும் ஒரே வகையாக இருத்தல் காணலாம். இந்தியன், சீனன், நீக்ரோ, வெள்ளையன், எஸ்கிமோ முதலான எல்லோருடைய உடம்பின் சூடும் 93.4 டிகிரி என்னும் அளவினதாகவே இருத்தலும் காணலாம். இன்ப துங்பங்களும் சினம் உவகை முதலிய உணர்ச்சிகளும் எல்லோருக்கும் பொதுவாக அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

சமய நோக்கின்படி ஆராய்ந்தாலும் மக்கள் எல்லாரும் ஒரு கடவுளின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட குடும்பத்தினர் என்பதே முடிந்த முடிவு ஆகும். எந்த வகையான வேறுபாடு கருதுவதும் இந்த நோக்கிற்குப் பொருத்தி வராததே ஆகும். நிறம் உடலமைப்பு முதலியவற்றை எந்தச் சமயநெறியும் உடன்படுவதில்லை. எல்லாரும் கடவுளின் மக்களே என்பதைச் சான்றோர்களின் அருள் மொழிகள் வலியுறுத்துகின்றன. சில சமயங்கள் எல்லா உயிரினங்களையும் ஒரு நிகராகக் கருதி பறவை விவங்குகளையும் தம்போல் கருத வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றன. நடைமுறையில் மக்கள் எல்லோரையும் தம்மவர் என்று கருதும் மனப்பான்மை வளர்ந்தால் அதுவே போதும். அது உலக வாழ்க்கைக்குப் பெருநன்மையாக முடியும். அதற்கு அடிப்படையாகவே உயிரிரக்கம் (சீவுகாரணன்யம்) முன்னோர்களால் அறிவுறுத்தப்பட்டது.

ஆகவே எந்தக் காரணத்தாலும் உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கும் மனப்பான்மையை ஒழிப்பது நல்லது. உலகம் அந்தக் கொள்கையை ஏற்று நடக்கும் போக்கில்தான் முன்னேறி வருகிறது. எத்தனை தடைகளும் தயக்கங்களும் இன்று காணப்பட்டாலும், எதிர்காலத்தில் அவற்றைக் கடந்து ஒருவகைச் சமத்துவநிலை ஏற்பட்டே திரும். அதை இன்றே உள்ளத்தின் அளவில் உணர்ந்து, மாறுதல்களுக்கு ஆயுத்தமாக வாழ்வது ஒரு நல்ல தொண்டு ஆகும்.

எத்துணையும் பேதமுறாது எவ்வுயிரும்
தம்முயிர்போல் எண்ணி உள்ளே
ஒத்துரிமை உடையவராய் உவக்கின்றார்
யாவரவர் உள்மதான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடம்மன்றான் தெரிந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் செய்திடன்
சிந்கைமிக விழைந்த தாலே !

என்று இராமலிங்க அடிகளார் இந்தச் சமய நோக்கிற்குத் தெளிவான வடிவம் தந்துள்ளார். அவர் மக்கள் எல்லாரும் பசியும் பட்டினியும் இல்லாமல். கொலையும் நலியும் இல்லாமல் அமைதியாக வாழவேண்டும் என்று விழைந்த பெருந்தகை ஆவார்; வேறுபாடுகளைப் பெருக்கி சாதிச் சண்டைகளிலும் மதச் சண்டைகளிலும் சாத்திரப் போர்களிலும் வெறிகொண்டு அலைதல் கூடாது என்று அறிவுரை கூறிய சான்றோர் ஆவார்.

அவைந்தலைந்து வீணைநா அழகும் என்று வீணான குழப்பங்களைக் கடிந்தவர் அவர். அவர் எல்லா உயிர்களும் தம்முயிர்போல் என்னும் அறநெறியை மிகமிக வற்புறுத்தியுள்ளார். அவரவர்களின் கால நிலைக்கு ஏற்ப எல்லாச் சமயச் சான்றோர்களும் இந்த உண்மையை வெவ்வேறு வடிவில் எடுத்துரைத்திருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டில் தோன்றிய அடிகளார் தம் காலத்தில் பலவகைக் குழப்பங்களைக் கண்டவர். தம்முடைய ஆகலால். மிகத் தெளிவாக இதை அறிவுறுத்தியுள்ளார். தம் முடைய முத்திரையையும் பொருட்படுத்தாமல் உலக மக்களின் நல்வாழ்வையே கருத்தில் கொண்டு இதை ஆழந்து உணர்ந்து விளக்கியுள்ளார்.

இது சமுதாயத்தின் அமைதிக்குத் தேவையாக இருக்கலாம். தனிமனிதரின் நல்வாழ்வுக்கும் இது தேவையா எனக் கேட்கலாம். சமுதாயம் எப்படி இருந்தாலும் அதன் தாக்குதலைக் கடந்து தனிமனிதர் தம் நல்வாழ்வுக்கு வேண்டிய வழியை வசூல்த்துக் கொண்டு அமைதியாக வாழ்முடியும். வாழ்வு என்பது பெரும்பாலும் ஒருவரின் மனத்தைப் பொறுத்தது என்பது உண்மைதான். பழங்காலத்தில் துறவிகள் தனியே ஒதுக்கிடம் தேடி அமைதியாக வாழ்ந்தது போல இக்காலத்திலும் ஒருவர் துறவி ஆகாமலே பற்றுகளைக் குறைக்குத் தோடு ஓரளவு கொண்டு அமைதியாக வாழ முடியும். ஆனாலும் சுற்றுப்புறத்தோடு ஓரளவு போராட்டம் இருந்தே தீரும். அந்தப் போராட்டங்களைப் புறக்கணித்து ஒரு சிலர் புறத்தே என்ன இடையூறு வந்தபோதிலும் உள்ளத்தில் அமைதியைக் காக்க முடியும். ஒரு சிலரே அவ்வாறு வாழ முடியும். அவர்களும் சில இன்னல்களை எதிர்ப்பட்டுப் போராட நேர்கிறது. பலர் சமுதாயச் சிக்கல்களால் தாக்குண்டு கலங்கவே நேர்கிறது.

சமுதாயம் நல்லவகையில் அமைந்துவிட்டால் அந்த இடையூருகளும் இன்னஸ்களும் இல்லாமல் பலர் நல்வாழ்வு வாழ முடியும். ஆகவே சமுதாயம் சீர்ப்படுதல் தனிமனிதர்க்கு எவ்வளவோ நன்மை ஆகும். அதனால் நல்வாழ்வை நாடும் ஒவ்வொரு நெஞ்சமும் சமுதாய நல்லமைப்பையும் நாடுவது கடமையாகும்.

சிலர் சீரும் சிறப்புமாக வாழ், பஸ் அவர்களைப் பார்த்து ஏங்கும் நிலைமையும் எதிர்க்கும் நிலைமையும் சமுதாயத்திற்கு நல்லவை அல்ல. அவற்றால் ஏற்றத்தாழ்வும் பகை பூசலும் இருந்து வருதலால், சமுதாயத்தில் அமைதியாக வாழும் வாய்ப்பு இருப்பதில்லை. அதனால் நல்வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்று விரும்புவோர்க்குப் பல இணையருகள் நேர்கின்றன. அவற்றைக் கடப்பதில் முயற்சியும் ஆற்றலும் வீணில் செலவாகின்றன. ஆகவே கூடியவரையில் ஏற்றக் காழ்வுகளைக் குறைத்து உழைப்பால் வாழ முடியும் என்ற நம்பிக்கை அளிக்கும் சமுதாயம் அமைந்தால் நல்வாழ்வு வாழ்க்கல் எனிகாகும்.

உலகத்தில் இப்படிப்பட்ட சமத்துவத்தை - பொதுமையை - விரும்பும் ஒருவரின் நெஞ்சில் மற்றவர்களை விட உயர்வாக விளங்க வேண்டும் என்ற ஆசை அரும்பாது; மற்றவர்களைவிட மிகுதியாகப் புகழ்பெற வேண்டும் என்ற

ஆர்வம் எழாது; மற்றவர்களைவிட வளமாக வாழ வேண்டும் என்ற முயற்சியும் தோன்றாது; தாம் பெற்ற அயைதியின்பத்தை மற்றவர்களும் பெறவேண்டும் என்ற ஆசையே விளங்கும். அடுத்து உள்ளவர்களை இந்த உயர்நெறிக்குத் திருப்ப வேண்டும் என்ற ஆர்வமே தோன்றும். அதற்கு உரிய வழியில் அவர்களுக்காகப் பாடுபட வேண்டும் என்ற முயற்சியே மிகுந்திடும். “ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்” என்று அவர்களுக்கு அறிவுரை கூறத் தேவையில்லை. இயல்பாகவே அவர்களின் நெஞ்சம் தன்னல ஆசை அற்றதாய்த் திகழும். ஆடம்பரத்தைச் சிறிதும் நாடாமல் எளிய வாழ்வையே நாடுவதாய் விளங்கும். குழந்தையைப் பெற்ற தாயின் மனம் இயல்பாகவே தன்னலம் துறந்து அன்புருவாய்த் திகழ்வது போல் இத்தகைய நெஞ்சம் பெற்றவர்கள் உயர்ந்த அறவோராய்த் திகழ்வார்கள். புலன்டக்கம், எளிமை முதலியன இயல்பாகவே அவர்களுக்கு அமைந்துவிடும். மற்றவர்களை விடச் செல்வ வளம் காட்டித் திரிந்து பகட்டாக வாழ்வதை வெறுத்து கூடிய வரையில் எளிய உடை முதலியவை மேற்கொண்டு வாழ்வதையே விரும்புவார்கள்.

விரும்பியதைப் பெறுவதற்காகப் பலவகையாலும் முயன்று அலையும் அலைவு அவர்களின் வாழ்வில் இருக்காது. விரும்பியது கிடைக்காவிட்டால் கிடைத்ததை விரும்பி அமைதி அடையும் மனநிறைவு அவர்களிடம் காணப்படும். “செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே ” என்று போற்றப்பட்ட அந்த நிலையான செல்வம் -அலைவும் கவலையும் தராத உயர்ந்த செல்வம் -அவர்கள் வாய்க்கப் பெறுவார்கள்.

மக்களாட்சியின் தேர்தல் முறை இன்று பல நாடுகளிலும் எவ்வளவு பின்க்கையும் பூசலையும் வளர்த்து வருகிறது ! பழங்காலச் சாதி சமயச் சண்டைகளைவிட இக்காலத் தேர்தல் போராட்டங்கள் பொல்லாதவைகளாக வளர்ந்து வருகின்றன. மக்களாட்சியில் குறை ஓன்றும் இல்லை. அதற்காக நடத்தப்படுகின்ற தேர்தல் முறையில் குறை உள்ளது. மற்றவர்களைவிட உயர்வதற்கு உரிய போட்டியும் போராட்டமும் அந்தக் தேர்தல் முறையில் உள்ளன. மக்களைத் தம்போல் கருதும் சமத்துவ உணர்வும் தன்னலமற்ற பான்மையும் தேர்தல் முறையில் இல்லை. அதனால் சமத்துவத்தை வளர்ப்பதற்கு என்று அமைந்த தேர்தல் முறை அதையே கொன்று விடுகிறது. ஆயிரம் பூசலையும் பின்க்கையும் வளர்த்து விடுகிறது. அதனால் இக்காலச் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த பண்புகளுக்குப் போற்றுதல் இல்லை. நடுநிலையாளர்க்கு ஆக்கம் இல்லை. தன்னலம் இல்லாமல் தொண்டு செய்ய முன்வருவோர்க்கு இடம் இல்லை. நல்வாழ்வு என்ற நெறிக்கு மதிப்பு இல்லை. எல்லோரும் அமைதியற்றுப் பூசலை நினைக்கும் பெருக்கி அலைந்து போராடுவதே சமுதாயத்தின் போக்கு ஆகிறது. பின்கையால் இந்தக் தேர்தல்முறை யார்க்கும் நன்மை செய்யாமல் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் இந்தக் தேர்தல்முறை யார்க்கும் நன்மை செய்யாமல் ஏற்படுகிறது. தொல்லை தருவதாக உள்ளது. தேர்தல் முறையில் மாறுதல் எல்லோர்க்கும் தொல்லை தருவதாக உள்ளது. தேர்தல் முறையில் மாறுதல் ஏற்படும் எதிர்காலம் வந்தே திரும். அப்போது மக்களாட்சி மேற்குறித்த குறைகள் இல்லாததாய் விளங்கக் கூடும். அதுவரையில் பலர் நல்வாழ்வு வாழ இயலாமல் தடுமாற நேரும்.

சமுதாயப் பூசல்களுக்கு இப்படிப்பட்ட தவறான தேர்தல் முறை காரணமாக இருப்பது போலவே சமயநெறிகளிலே புகுந்துவிடும் முடநம்பிக்கைகளும் ஒரளவு காரணமாகவே உள்ளன. சமயத் துறையில் அறிவுக்கு எட்டாதவை சில உள்ளன. ஆனால் அந்தக் காரணம் கொண்டு, அறிவுக்கு ஒவ்வாதவை பலவற்றைச் சிலர் புதுத்தி விடுகிறார்கள். அவைகளே அறிவுக்கு ஒவ்வாதவை பலவற்றைச் சிலர் புதுத்தி விடுகிறார்கள். அவைகளே முடநம்பிக்கைகள். அறிவுக்கு எட்டாதவற்றை உயர்ந்த சான்றோர்களின் நன்மொழிகளைக் கொண்டு நம்பலாம். ஆனால் அறிவுக்கு ஒவ்வாதவற்றைக் கண்மூடி நம்புதல் கூடாது. நெறியில் வாழக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். குறுக்கு கண்மூடி நம்புதல் கூடாது. நெறியில் வாழக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். குறுக்கு வழிகள் வழிகளால் கடவுளின் அருளைப் பெற்றுவிட முயலுதல் கூடாது. குறுக்கு வழிகள் நம் அறிவை மயக்கவெல்லவை. அந்த மயக்கத்தைக் கடந்து நோக்கவல்ல அறிவுத் தெளிவைப் பெற முயல வேண்டும். அல்லது தெளிந்த அறிவு பெற்றவர்களின் துணையை நாடவேண்டும்.

படைப்பில் சில விந்தைகள் உள்ளன. ஒரு சிலர்க்கு அளவு கடந்த நினைவாற்றல் அமைந்து விடுகிறது. அவர்கள் கணக்கு முதலிய சில துறைகளில் மேதைகளாய் விளங்குகிறார்கள். ஒரு சிலர்க்குப் பிறநூடைய எண்ணங்களை மன அலைகளை - உணரும் ஆற்றல் அமைந்து விடுகிறது. அவர்கள் பிறரைப் பார்த்தவுடன் அவர்களின் நினைவுகளை அளந்து கூறித் திகைக்க வைக்கிறார்கள். ஒரு சிலர்க்கு எங்கிருந்தோ கண்காணாமல் பொருள்களைத் தருவித்துக் கொடுக்கும் ஆற்றல் அமைந்து விடுகிறது. அவர்கள் வெறுங்கையால் பெற்றுத் தரும் பொருள்களைக் கண்டு மக்கள் மருண்டு போற்றுகிறார்கள். பாம்பின் நஞ்சு முதலியவற்றை மாற்றுவதிலும் சில நோய்களைத் தீர்ப்பதிலும் ஒரு சிலர்க்கு ஆற்றல் கிடைக்கிறது. எல்லாம் ஒரு சிலர்க்குச் சிற்சிறு காலத்திற்குக் கிட்டும் விந்தையான ஆற்றல் ஆகும். இவற்றை இயல்பானவை என்றோ நிலையானவை என்றோ எண்ணி மருள்வதில் பயன் இல்லை. அவர்களை அளவு கடந்து போற்றிக் கொண்டாடுவதிலும் பயன் இல்லை. இயற்கையின் விந்தைகளாகக் காணப்படும் அவற்றால் மருண்டுபோய் உயர்வு தாழ்வுகளைப் படைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. அவ்வாறு அற்புதங்கள் செய்வோரும் கடவுளாட்சியில் அமைந்த சிறு கருவிகளே என்று உணர்ந்து விட வேண்டும். முயற்சியால் பெற்றுமுடியாத அந்த அற்புத ஆற்றல்களைப் போற்றுவதை விட்டு முயற்சியால் பெறக்கூடிய அறிவையும் பண்பையும் பெற்று வளர்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அமைதியுற வேண்டும்.

இவ்வாறு ஏற்றத்தாழ்வுகளும் அவற்றால் விளையும் பகை பூசல்களும் இல்லாத நல்ல சமுதாயத்தை விரும்புவோர் தாம் எதிர்பார்க்கும் அளவிற்கு வேகமாக உலகம் மாற வில்லையே என்று கவலைப்படல் ஆகாது. தாம் கருதுவது போல் நடக்கவில்லையே என்று ஏமாற்றமும் வெறுப்பும் கொள்ளக்கூடாது. ஆக்திரமும் கொதிப்பும் அடைவதும் ஆகாது. பத்து இருப்பது ஆண்டுகளோ ஒரு சில நாற்றாண்டுகளோ இந்த உலகத்தின் வரலாற்றில் மிகச்சிறு பகுதியே ஆகும். செயற்கையாகப் பெரிய கட்டடத்தை ஏழு எட்டுத் திங்களில் அல்லது இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் கட்டி முடித்து விடலாம். ஆனால் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தையோ, வேப்ப மரத்தையோ என்ன பாடுபட்டாலும் அப்படி இரண்டோர் ஆண்டுகளில் வளர்த்துவிட முடியாது. அவை படிப்படியே வளர்வதே இயற்கை பத்துப் பதினெந்து ஆண்டுகள் கழிந்தால்தான் அவை

அடர்ந்து படர்ந்து பெரிய மரமாக வளரமுடியும். அதுபோலவே சமுதாய பங்கைச் செய்து முடித்துச் செல்ல வேண்டும்.

அவ்வாறு கடமைப் பங்கைச் செய்யும்போது பொறுமை குன்றாமல் வாழ்வதற்காகச் சில உண்மைகளை மறவாமல் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். வெறுபாடுகள் எல்லாம் தோன்றுவது மட்டும் அன்று. பெரும்பாங்கான வாழ்க்கை மனத்தை ஒட்டியதே மனத்தின் கவலைகளும் இன்ப துன்பங்களும் எல்லார்க்கும் பொதுவாக உள்ளன. செல்வர்க்கும் கவலை உண்டு, துன்பங்கள் உண்டு, இன்பமும் உண்டு. வறியவர்க்கும் கவலை துன்பம் இன்பம் எல்லாம் உண்டு. உயர் பதவியில் உள்ளவர்களுக்கும் அவர்களின் நிலைக்கு ஏற்றவாறு பெரிய அளவில் கவலைகளும் இன்ப துன்பங்களும் உண்டு. சின்ன தொழில் செய்து வரவு வளர்ப்பவர்களுக்கும் சிறிய அளவில் அவை உண்டு. இன்ப துன்பத்தின் ஒரு செலவுக் கணக்கைப் பார்க்க வல்லவர்களுக்கு எல்லார்க்கும் பொதுவான ஒரு நிலை இருப்பது புலப்படும். சிலர்க்கு வரவு செலவு பெரிய அளவின், பலர்க்குச் சிறிய அளவின். முடிவில் எல்லார்க்கும் கணக்கு இருப்பு ஒரே வகையில் உள்ளது. உறக்கமும் பசியும் அவ்வாறே பொதுவாக உள்ளன. மூப்பும் மரணமும் பொதுவாக உள்ளன. ஆகவே கடவுளின் படைப்பில் பொதுமை நிலவுவதை உணர்ந்து ஆறுதல் அடைய வேண்டும்.

இன்னா செய்யாதீர்கள், பிறர் பொருள் கவராதீர்கள், பொறுமை ஒழியுங்கள், பொய் அகற்றுங்கள், பற்று விடுங்கள், ஆசை நீக்குங்கள் என்றெல்லாம் முன்னோர்கள் அறிவுரை கூறி வந்தார்கள். சிலர் அம்முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள். ஒரு சிலர் வெற்றி பெற்றார்கள். ஆனால் சமுதாயம் பழையபடியே இருந்து வருகிறது. நாகரிக உலகில், இந்தத் திமைகள் நாகரிகமான புது வடிவங்கள் கொண்டு இருந்து வருகின்றன. ஊரெல்லாம் சாக்கடைத் தேக்கங்கள் பெருக விட்டு விட்டு, கொசு மருந்து பூசிக்கொள்ளுங்கள், கொசு வலைக்குள் உறங்குங்கள், மலேரியாவுக்கு இடங் கொடுக்காதீர்கள் என்று அறிவுறுத்தி வருவது போன்ற நிலை இது. அதனால் முயற்சி போதிய பயன் தரவில்லை. வாழ்க்கையின் அடிப்படையான அறமே எல்லோரும் கடவுளின் மக்கள் கடவுளின் குடும்பத்தினர் என்று உணர்வதுதான். அந்தப் பொதுமை அறம் சமுதாயத்தில் விளங்குமாறு செய்வதே நல்வாழ்வுக்குத் தேவை அவ்வாறு செய்து சமுதாயம் திருந்துமாறு செய்துவிட்டால், தனிமனிதரின் மனங்கள் உயர்ந்துவிடும். பொறுமைக்கும் பொய்ம்மைக்கும் இடம் குறைந்துவிடும். பற்றும் ஆசையும் குறைந்துவிடும். நல்வாழ்வு வாழ்தல் எளிதாகும். உலகம் கடவுளின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது என்றும், பிறந்த ஓவ்வொரு வரும் தம் கடமையைச் செய்து சமுதாயத்தில் தமக்கு உள்ள பங்கை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்னும் தெளிவு பிறந்த நெஞ்சில் தவறான ஆசை வளர இடம் இல்லை. வீணான பற்று மிகுவதற்கும் இடம் இல்லை. பொய்ம்மையாலும் பொறுமையாலும் ஒரு பயனும் இல்லை என்று அவை கைவிடப்படும். அந்த நல்ல நிலை வந்தால் தனிமனிதர் நல்வாழ்வு வாழ்தல் எளிதாகும். அந்த நிலை வரும் வரையில், தனிமனிதர் தம் தம் நெஞ்சத்தில் அந்தப் பொதுமைப்பான்மையை வளர்த்துக் கொண்டு, நல்வாழ்வு வாழ முயல வேண்டும். உலகம் இப்படி இருக்கிறதே என்று வெறுத்துக் காட்டுக்கு ஓடும் துறவு உலகம் இப்படி இருக்கிறதே என்று வெறுத்துக் காட்டுக்கு ஓடும் துறவு தேவையில்லை. உலகம் இப்படித் திருந்த வேண்டும் என்ற ஆசையை உள்ளத்தில் கொண்டு, நல்வாழ்வில் பற்றுக்கொண்டு வாழ்தல் வேண்டும்.

4.3 நீந்துக

கண்ணாடிகளுள் குவியாடி குழியாடி என இருவகை உள்ளன. இரண்டும் அல்லாத மற்றொன்று குவியாமல் குழியாமல் சமமாக உள்ளதைக் கொண்டு நோக்கினால் பொருள்கள் உள்ளவாரே தோன்றும். உள்ளதைக் கொண்டு நோக்கினால் பொருள்கள் உள்ளவாரே தோன்றும். வேறுபாடு இருக்காது. ஆனால் மற்ற இருவகை அப்படி அல்ல. ஒன்று. சிறிய பொருளைப் பெரிதாக்கிக் காட்டும் பூதக் கண்ணாடி. மற்றொன்று, பெரிய பொருளைச் சிறிதாக்கிக் காட்டும் நிழற்படக் கண்ணாடி.

நம்முடைய விருப்பு வெறுப்புகள் குவியாடி குழியாடி போன்றவை. இவற்றால் நம்முடைய இன்ப துன்பங்களும் பிறருடைய இன்ப துன்பங்களும் வெவ்வேறு அளவில் தோன்றும். உண்மையான அளவில் தோன்றுவதில்லை.

ஒருவன் தனக்கு ஒரு சிறு துன்பம் வந்தாலும் அதைப் பெரிதாகக் கருதிக் கலங்குகிறான். துன்பம் தனக்கு வாராமல் மற்றொருவனுக்கு வந்தால் அவ்வாறு கொள்வதில்லை. காரணம். தன் குழந்தைமேல் உள்ள விருப்பம்தான் ஒரு தாய் தன் குழந்தைக்கு வந்த நோயைக் கண்டு துடிக்கிறாள். அதே நோய் எதிர் வீட்டுக் குழந்தைக்கு வந்தபோது அவ்வாறு வருந்தவில்லை. தன் குழந்தையின் மேல் உள்ள ஆசை அப்படிப்பட்டது. ஒருவனுக்கு அவனுடைய காதலியின் குறைகள் புலப்படுவதில்லை. மற்றொருவனுக்குத் தன் மனைவியின் சிறு குறைகளும் பெருங்குறைகளாகத் தோன்றுகின்றன. முன்னவனுடைய விருப்பம் உண்மையை மறைக்கிறது : பின்னவனுடைய வெறுப்பு நடுநிலை இல்லாமல் பூதக் கண்ணாடிபோல் சிறியதைப் பெரிதாகக் காட்டுகிறது. சாதி சமயம் அரசியல் கட்சி முதலான காரணங்களால் வளரும் விருப்பும் வெறுப்பும் இவ்வாறு குவியாடி குழியாடிகளாக இருந்து உண்மையைத் திரித்து உணருமாறு செய்கின்றன.

குடும்பம் முதல் நாடுகளின் அரசியல் வரையில் இவ்வாறு மக்கள் உணரும் உணர்வில் திரிபுகள் ஏற்படுவதால் குடும்பப் பூசல்கள் முதல் உலகப் போர்கள் வரையில் மூன்கின்றன. அன்பாக வாழுத் தொடங்கிய கணவனும் மனைவியும் மெல்ல மெல்லத் திரிபுகளுக்கு இரையாகி வாழ்க்கையையே பாழாக்கிக் கொள்கிறார்கள். விருப்பமான தொழில் என்று ஏற்றுக்கொண்ட ஒன்றே, விருப்பம் மாறியவுடன் வெறுக்கத் தக்கதாய்ப் பொல்லாதத் தொழிலாய்த் தோன்றுகிறது. தன் மகனை அன்போடு போற்றி வளர்த்த தாய் திருமணம் ஆனபிறகு அவனையே வெறுப்போடு பார்க்கத் தொடங்குகிறாள். தாய்ச்சொல் தட்டாமல் மனைவியைத் துன்புறுத்தி வாழ்ந்த மகன், ஒரு காலத்தில் மனம் மாறி மனைவியின் சொல்லுக்கு இணங்கித் தாயைத் துன்புறுத்துவோனாக மாறுகிறான். ஒரு கட்சியில் பற்றுக்கொண்டு அதைச் சார்ந்தவர்களை உயிர்போல் போற்றி வாழ்ந்த ஒருவன், மனம் மாறியபின், அந்தக் கட்சியாரை வெறுத்துப் பகை கொண்டு மாற்றுக் கட்சியாரிடம் நட்புக் கொண்டு பழகத் தொடங்குகிறான்; இவ்வாறு, நல்லது தீயதாகவும், தீயது நல்லதாகவும் தோன்றும் நிலைமை ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

பொறாமையும் வெறுப்பும் உறவு உடையவை. பொறாமை கொண்ட நெஞ்சமும், பிறரிடத்தில் உள்ள நல்ல பண்புகளைக் காணவோட்டாமல், திமையையே பெரிதாக்கிக் காணும்; பிறநூடைய திறமைகளைச் சிறிதாகக் காணும். கிணற்றுக் தவளை வெளியுலகம் அறியாமல் குளம், ஏரி, கடல் முதலியவற்றைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாமல். குறுகிய வாழ்வு வாழ்வதாகக் கூறுவார்கள். மக்கள் இவ்வாறு தவளைகளைப் பழிக்கலாம். ஆனால் மனிதர்களுள் பெரும்பாலோர் அந்தத் தவளைகளின் நிலையிலேயே உள்ளனர். ஒரு சிறு அலுவலகத்தில் உள்ளவர்கள் அல்லது ஒரு சிறு தொழிற்சாலையில் உள்ளவர்கள் அங்குள்ளவர்களுக்குள்ளேயே பொறாமை கொண்டு வெறுப்பை வளர்க்கிறார்கள். தன்னோடு ஒத்த நிலையில் உள்ளவர்கள் சிலரே அந்தச் சிலரைப் பார்த்துப் பொறாமை கொள்வது இயல்பாக உள்ளது. எத்தனையோ பேர் வெளியே வளமாக வாழ்வது தெரிந்தும். அவர்களை மறந்து அன்றாடம் பழகும் சிலநூடைய சிறு செல்வத்தைக் கண்டு பொறாமை கொள்கிறார்கள். வெளியுலகில் எவ்வளவோ தீமைகள் செய்து எத்தனையோ பேர் சிறப்புற்று வாழ்ந்தபோதிலும், அவர்களை மறந்து, சிலர் தம் அண்ணன் தமிழகளின் குறைகளைப் பெரியனவாக்கி அவர்கள்மேல் வெறுப்பை வளர்ப்பதைக் காண்கிறோம். அவைகள் எல்லாம் கிணற்றுக் தவளை வாழ்வு அல்லவா?

எத்தனையோ ஊர்களில் எவ்வளவோ குறைகள் இருக்கவும், தன் ஊரின் குறைகளை நினைத்து அந்த ஊரை வெறுக்கும் மனப்பான்மையும் அக்தன்மையானதே. வெளியூர்களில் எத்தனையோ பேர் வளமாக வாழ்வதை மறந்துவிட்டு, தம் ஊரில் உள்ள சிலர்மேல் பொறாமை வளர்க்கும் மனத்தை என்ன என்பது? அவ்வாறு பொறாமைய்ப்பட்டு மனத்தைக் குறுக்கிக் கொள்வதை விட்டு தம்மைவிட எரியவர்களாய் வாழ்வோரின் தேவைகளை எண்ணி, அவர்களின் வறுமைக்காக இரங்கி, செல்வழும் வறுமையாகிய ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லாத நல்ல சமுதாயம் அமைய வேண்டுமே என்று எங்குவது மிக உயர்ந்த மனப்பான்மையாகும். குவிந்தும் குழிந்தும் நோக்காமல் நேரே உண்மையை உணரும் பான்மை வந்தால் இந்த உயர்வு வாய்க்குமே.

பிறரை நோக்குவதில், பிறரை உணர்வதில் உள்ள இந்தக் குவிவும் குழிவும், தன்னை உணர்வதில் ஏற்படுகின்றன. ஒருவன் தன்னைப் பற்றி உள்ளவாறு உணர்ந்திருக்கிறானா என்று ஆராய்ந்தால் இந்த உண்மை புலப்படும். ஏழு ஆண்டுகள் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவனாக உள்ள ஒருவன் தன்னைப் பற்றி என்ன என்னுகிறான்? தான் அந்த மாவட்டத்திலேயே மிக மிக உயர்ந்தவன் என்று எண்ணுகிறான். ஏழு ஆண்டுகள் மட்டும் கிடைத்துள்ள அந்தப் பதவி பெரிய பதவியேதான் என்று எண்ணி விடுகிறான். காலத்தாலும் இடத்தாலும் மிகக் குறுகிய நோக்கு இது. ஏழு ஆண்டுகள் இந்த உடம்பின் வாழ்வில் சிறு பகுதி மிகக் குறுகிய நோக்கு இது. ஏழு ஆண்டுகள் இந்த உடம்பின் வாழ்வில் சிறு பகுதி அந்த மனித சமுதாய வாழ்வு என்று கணக்கிடும் காலத்தில் மிகமிகச் சிறு பகுதி. அந்த உண்மை மறக்கப்படுகிறது. இடத்தால் நோக்கினாலும், பரந்த உலகில் தன் பதவி செல்லும் இடம் தான் மதிப்புப் பெற்றுள்ள இடம் - எவ்வளவு சிறியது! செல்லும் இடம் தான் மதிப்புப் பெற்றுள்ள இடம் - எவ்வளவு சிறியது!

அண்டங்களை நோக்கும்போது இந்த உலகம் விளாங்காய் போன்ற ஒரு சிறு மண் உருண்டை என்றால், அதில் இந்த மாவட்டம் எவ்வளவு சிறு பகுதி! இந்தச் சிறு பகுதியையே பெரிதாக எண்ணி: செருக்கு அடையும் மனத்தின் சிறுமையை பகுதியையே பெரிதாக எண்ணி: செருக்கு அடையும் மனப்பான்மையே ஆகும்;

பெருமையாக எண்ணிக்கொள்வதும் குறுகிய மனப்பான்மையே ஆகும்;

உண்மை உணராத சிறுமையே ஆகும். காலத்தாலும் இடத்தாலும் தன் செல்வ வாழ்வு எவ்வளவு சிறியது என்று உணர முடியாத அறியாமையை அங்கும் காணலாம். பிறர் புகழும் புகழ்ச்சியைக் கேட்டு மயங்கும் மாயையிலும் இந்த காணலாம். தானே தவறான கண்ணாடி அறியாமையையும் சிறுமையையும் காணலாம். தானே தவறான கண்ணாடி அணிந்து திரிபாகக் காணப்பது முன்னது. இதுவோ காட்டும் கண்ணாடியால் தன்னைக் கண்டு திரிபாக உணர்வது ஆகும். தான் யார் என்று உண்மை உணர கற்பனையுருவத்தில் அல்லது பிறர் தன்னைப் படைத்துக் கொள்ளும் ஒரு முடியவில்லை; உலகப் படைப்பில் கால வெள்ளத்தில் ஒரு சிறு பகுதியே தன் முடியவில்லை. தானே தன்னைப் பற்றிப் படைத்துக் கொள்ளும் ஒரு கற்பனையுருவத்தில் அதுவே தான் என்று மயங்கும் மயக்கம் கற்பனையுருவத்தில் ஈடுபட்டு அதுவே தான் என்று மயங்கும் மயக்கம் தீரவேண்டும். தன்னைப் பற்றிய உண்மையை உணர்ந்தால்தான் அந்த மயக்கம் திரும்பும்.

புகழுக்கு உரிய கற்பனைப் பதவியே அல்லது செல்வமே தான் என்று உணரும் ஒருவன், பழி வந்து நேரும் போதும் தாழ்வு வந்து சேரும்போதும் கலங்குகிறான். வாடுகிறான். ஏன்? புகழையும் பதவியையும் தான் என்று மயங்கியது போலவே பழியையும் தாழ்வையும் தான் என்று தவறாக உணர்ந்து மயங்கி விடுகிறான். அதனாலேயே கலங்கி வாடுகிறான். இந்த இருநிலையுமே தான் அல்ல என்றும் கடவுளின் படைப்பில் கடவுளின் குடும்பத்தில் தான் ஒரு சிறு பகுதி என்றும் உணரும் தெளிவு பிறந்தால் அந்தக் கலக்கத்திற்கும் வாட்டத்திற்கும் இடம் இல்லாமல் போகும். இதைச் சான்றோர் மெய்யணர்வு கொண்டு அறிவுறுத்தனார்கள் இந்த அறிவுரை, சுராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் கணியன் பூங்குன்றனார் பாடிய பாட்டில் அமைந்துள்ளன.

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீழும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே முனிவின்
இன்னா தென்றலும் இலமே... மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.

பழங்காலத்தில் பரந்த உலகத்தை நோக்கும் மனப்பான்மை ஒரு சிலர்க்கு மட்டும் இருந்தது. அவர்களுக்குப் பரந்த உலகத் தொடர்பு இருந்ததில்லை. அறிவியல் முன்னேற்றத்தால் ஒரு நன்மை ஏற்பட்டது. இன்று சிலர் பரந்த உலகத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துப் பல நாட்டாரோடு பழகும் வாய்ப்புப் பெற்றுவிட்டார்கள். உலகம் சுற்றும் வாய்ப்பு எல்லார்க்கும் கிட்டவில்லை. ஆயினும் பல ஊர்கள் சுற்றிப் பார்க்கும் வாய்ப்பு பலர்க்குக் கிட்டியுள்ளது. பல நாட்டு மக்களோடு பழகும் வாய்ப்பு எட்டியுள்ளது. உலகம் சுற்றும் வாய்ப்பு இல்லாதவர்களின் செவியிலும் கண்ணிலும் உலகம் தானாகவே வந்து எட்டுகிறது. உலகத்துச் செய்திகளையும் குரல்களையும் வாளைஞி தருகிறது. உலகத்துச் சிகிச்சைகளையும் காட்சிகளையும் நாளிதழ்களும் மற்ற இதழ்களும் தருகின்றன. தொலைக்காட்சிக் கருவி அவற்றைத் தரத் தொடங்கிவிட்டது. உலகத்து

அறிஞர்களின் அறிவுச் செல்வமும் கலைஞர்களின் கலைவளமும் எல்லா நாட்டு மக்களுக்கும் எட்டுவன ஆகவிட்டன. ஆனாலும் தம்மையும் தம் சிறு சுற்றுப்புறத்தையும் அடிக்கடி எண்ணிப் பொறாமையையும் பிற தீய மனப்பான்மையையும் பெரும்பாலோர் வளர்த்து வருகிறார்கள். விருப்பு வெறுப்புகளைச் சிலரளவில் பெருக்கிக் கொள்கிறார்கள். மனம் உலக அளவில் பரந்து நிற்கவில்லை. எண்ணும் எண்ணங்கள் விரிவு பெறவில்லை.

இந்தப் பரந்த உலகில் பல கோடியில் ஒரு பங்கு இந்த உடம்பால் வாழும் வாழ்வு என்று எண்ணும் மனம் இல்லை. அந்தச் சிறு பங்குக்காக உலகுக்கு நன்றி செலுத்தி அமைதியுடன் வாழும் முயற்சி இல்லை. நமக்குக் கிடைத்த சிறுபங்குபோல். உலக மக்கள் எல்லோர்க்கும் கிடைத்திட வேண்டும் என்று ஆசைப்படும் நல்ல ஆசை இல்லை. அதற்கு உரிய வகையில் அமைந்து வரும் புதிய அமைப்புகளுக்கு உரிய நல்ல முயற்சிகளைப் போற்றும் ஆர்வம் இல்லை. தம் தேவைகளையும் துன்பங்களையும் மட்டுமே திரும்பத் திரும்ப எண்ணி ஏங்கும் குறுகிய மனப்பான்மை உள்ளது.

சின்ன உடம்பை வைத்துக்கொண்டு பரந்த உலகிற்கு ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது என்பது உண்மைதான். சிறு குடும்ப அளவில் சிறு சிறு சுற்றுப்புறத்து அளவில் மட்டுமே ஓவ்வொருவரும் தம் உடம்பால் உழைத்துச் சிறு தொண்டு செய்ய முடியும் என்பதும் உண்மைதான். ஆனால் மனம் விரிவு உடையது; பெரியது; மனத்தால் எண்ணும் எண்ணங்களே உலகை மாற்றி அமைக்கும் வல்லமை உடையவை. மனத்தால் எண்ணும் எண்ணத்திலாவது குறுகி நிற்கத் தேவையில்லை. உலகத்தைத் திருத்திச் செம்மைப்படுத்தும் திட்டங்களுக்கு உதவும் எண்ணங்களைப் பெருக்கலாம். மனத்தைச் சிறுவட்டத்தில் குறுகவிடாமல், பரந்த உலகமாகிய வட்டத்தில் விரிவாக உவவ விடலாம். அவ்வாறு உலவும் மனத்தில் தன்தேவை. தன் துன்பம் இவை சிறியனவாகத் தோன்றும் ; பொய், பொறாமை முதலான தீமைகளுக்கு இடம் இல்லாமல், அன்பும் இனிமை முதலிய பண்புகள் வளரும் அமைதியும் இன்பமும் பெருகும்.

இன்ப துன்பங்கள் மனத்தை ஒட்டியே பெரும்பாலும் அமைகின்றன. ஆகவே மனம் செம்மையான நெறியில் உயர்ந்து நின்றால் குறுகிய இன்ப துன்பங்கள் நீங்கும் உயர்ந்த இன்பம் வாய்க்கும். துன்பம் நேர்ந்தாலும் பிறர்க்காகத் துன்பப்படும் உயர்ந்த நிலையே நேரும். குறுகிய வட்டத்தினர் கண்ணீர் விட்டால் தன்னில் வாழ்வுக்காகச் சிறுமையற்று விடும் கண்ணீர் அது. பரந்த நோக்கம் உடையவர்களும் சில வேளைகளில் கண்ணீர் விடுவார்கள். ஆனால் அந்தக் கண்ணீர் புத்தர் போன்ற பெருமக்கள் விட்ட கண்ணீர் போன்றது. பிறருடைய துன்பங்களைத் தீர்ப்பதற்காக எழுந்த கண்ணீராக அது உயர்வு பெறும்.

குறுகி நிற்பது மனத்தின் இயற்கை அன்று ; பரந்த நோக்கம் கொண்டு உயர்வதே மனத்தின் இயற்கை. அந்த இயற்கைக் கண்மையை உணர்ந்து வாழ்வது, நீந்தக் கற்றுக் கொண்டு குளத்திலும் ஆற்றிலும் நீந்திச் செல்வது போன்றது. குடும்பத்திலும் உலகத்திலும் அவ்வாறு நீந்தி வாழ வேண்டும். இல்லையேல், நீந்த அறியாமல் திக்குமுக்காடிச் சாகும் நிலையே வாழ்க்கையிலும் நேர்கிறது. அறியாமல் திக்குமுக்காடிச் சாகும் நிலையே வாழ்க்கையிலும் நேர்கிறது. நீந்துவோர்க்கும் நீந்த அறியாதவர்களுக்கும் கை கால்கள் ஒரே வகையாக

அமைந்துள்ளன ; முச்சுப் பைகளும் மூளை முதலியவைகளும் ஒரே வகையாக அமைந்துள்ளன. வேறுபாடு என்ன? சில இயற்கை விதிகள் உணர்ந்து உடம்பும் மூளையும் நீரில் ஒத்துழைப்பதால், நீந்தக் கற்றவர்கள் நீரில் மகிழ்ச்சி மூளையும் நீரில் ஒத்துழைப்பதால், நீந்தக் கற்றவர்கள் நீரில் திக்குமுக்காடி முழுகுகிறார்கள். இயங்காமையால், நீந்த அறியாதவர்கள் நீரில் திக்குமுக்காடி முழுகுகிறார்கள். வாழ்க்கையில் உள்ள இயற்கை விதி, மனம் பரந்து உயர்ந்து நிற்பதே ஆகும். அதை உணர்ந்து வாழ இயலாமையால் பலர் குறுகித் தாழ்ந்து துன்புறுகிறார்கள். நெறி தெளிந்து மனத்தை உயர்த்த வல்லவர்கள், பிறவிக் கடல் நீந்துவோராய் வாழ்ந்து அமைதியும் இன்பமும் காண்கிறார்கள். அவர்களின் வாழ்வே மற்றவர்கள் பின்பற்றத் தக்க நல்வாழ்வு ஆகும்.

5.17. ஆட்சித்துறைக் கலைச்சொற்கள்

Registrar, Register, Sub-Registrar, Inspector, Sub- Inspector, Asst. Sub - Inspector, Head constable, Commissioner, Controller of Examination, panel, Confidential, Type writer, Collector, Volunteers, Co-ordinator, Revenue Divisional officer, Village Divisional Officer, Tahsildhar, Reporter, Journalist, Public works Department, Municipality, Electricity Board, Petition, Recurring Deposit, Fixed Deposit, Demand Draft, Stationery Things, Superintendent of Police, Manager, Secretariat, Attender, Voucher, Salary Slip, Experience, Pension, Gratuity.

5.18. கணினி கலைச்சொற்கள்

Computer, Monitor, Modem, Screen, Website, E-mail, E-Post, Compact Disc, Floppy, Printer, Virus, Download, Internet, Key-Board, Mouse, Multimedia, Network, Power point, Xerox, Printer, Design, Digital, Input, Output, Scanner, Web camera, Head Phone, Hardware, Software, Graphics, Animation.

5.19. தமிழில் மொழி பெயர்க்கவும்

Public (Tamil Development)order No. 3141 dated 27th December 1966.

In the Development of the Secretariat excluding Law, Finance, Legislative Assembly and Legislative Council Department, the first stage of the Tamil Scheme was introduced with effect from 1st May 1966. In the Government orders second and third read above, the full Tamil Scheme was implemented in the Development and information and Publicity Department of the Secretariat.

In the Government Order the Tamil Scheme in the Department of the Secretariat was further expanded. It was ordered that in addition to sending replies in Tamil to the communications received in Tamil the entire noting in such cases should also be written in Tamil. The Departments of the Secretariat were further informed that they should themselves select a few specified subjects and correspond in Tamil with officials of the Local Bodies.

வினாத்தாள் அமைப்பு (LTC101S)
காலம்: 3 மணி

மதிப்பேண்: 75

பகுதி - அ ($10 \times 1 = 10$)

அலகு - 1	
அலகு - 2	ஒரிரு சொற்களில் விடையளி - 5
அலகு - 4	
அலகு - 5	உரிய விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக. - 5 மொத்தம் - 10

பகுதி - ஆ (எவ்வேணும் ஏழு) ($7 \times 5 = 35$)

அலகு - 1	
அலகு - 2	- 5
அலகு - 4	
அலகு - 5	- 5 மொத்தம் - 10

பகுதி - இ (எவ்வேணும் முன்று) $3 \times 10 = 30$

அலகு - 1	- 1
அலகு - 2	- 1
அலகு - 3	- 1
அலகு - 4	- 1
அலகு - 5	- 1 மொத்தம் - 5

குறிப்பு: அலகு-3 பகுதி-இ கட்டுரை வினா மட்டும் இடம்பெறும்.

காலம்: 3 மணி

பகுதி - அ (10x1=10)

ஒரிஞ் சொற்களில் விடையளிஃ:-

1. 'சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை' என்று கூறிய தமிழ்மகள் யார்?
2. 'புரட்சிக்கவி' என்று போற்றப்படுபவர் யார்?
3. மு.மேத்தாவின் சாகத்திய அகாடமி பரிசு பெற்ற நூல் எது?
4. தேசிய காப்பியம் என்று போற்றப்படும் காப்பியம் எது?
5. 'Ambulance' என்பதன் தமிழ் ஆக்கம் என்ன?

உரிய விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக.

6. 'கவியரசு' என்று போற்றப்படுபவர்
 அ) வாணிதாசன் ஆ) கண்ணதாசன் இ) பாரதிதாசன் ஈ) முருகதாசன்
7. சிலப்பதிகாரம் உட்பிரிவு
 அ) படலம் ஆ) சருக்கம் இ) காதை ஈ) இலம்பகம்
8. ஐந்து மன்றங்கள் இடம் பெற்ற நூல் எது?
 அ) மணிமேகலை ஆ) தேம்பாவணி இ) கம்பராமாயணம்
 ஈ) இயேசு காவியம்
9. வாலியின் மீது அம்பெய்தது யார்?
 அ) இராமன் ஆ) ஜாடாயு இ) குகன் ஈ) சுக்கிரீவன்
10. Internet என்பது
 அ) அலைவரிசை ஆ) கணினி வரிசை இ) உலகவர்த்தகம்
 ஈ) வலை உலகம்

பகுதி - ஆ (எவ்வேணும் ஏழு) (7x5=35)

எவ்வேணும் ஏழு வினாக்களுக்கு ஒன்றரைப் பக்க அளவில் விடையளிஃ:-

11. பாரதியார் குறிப்பிடும் போர்க் கருவிகள் பற்றி விளக்குக.
12. இளைய மைந்தனின் மனமாற்றத்தைப் புலப்படுத்துக.
13. சிலப்பதிகாரம் - நூல் குறிப்பு தருக.
14. மணிமேகலை - நூல் குறிப்பு தருக.
15. உடல், அறிவு, மனம் பற்றி வைரமுத்து குறிப்பிடுவது யாது?
16. மணிமேகலை கூறும் பல்வேறு கோட்டங்களை விவரி.
17. தாயுமானவர் - ஆசிரியர் குறிப்பு தருக.
18. குறத்தி மலை வளம் கூறுதலை எழுதுக.
19. வாலி இராமனை இகழ்ந்ததை விளக்குக.
20. பாரதிதாசனின் மன உணர்வினைப் புலப்படுத்துக.

பகுதி - இ (எவ்வேலையில் முன்று) $3 \times 10 = 30$

எவ்வேலையில் முன்று வினாக்களுக்கு முன்று பக்கங்களுக்கு மிகாமல்
விடையளித்துக்கொள்ளுதல்

21. 'தேசப்பிதாவுக்கு தெருப்பாடகளின் அஞ்சலி' மூலம் மு.மேத்தா கூறலாகும் செய்திகளை தொகுத்து எழுதுக.
22. வாலி இராமனை இகழ்ந்ததையும் இராமன் வாலியைக் கொன்றதற்கு கூறிய காரணங்களையும் விளக்குக.
23. இந்துமதியின் 'குருத்து' சிறுகதையில் இடம்பெறும் மனிதநேயச் சிந்தனைகளை விளக்குக.
24. மு.வா.வின் 'பண்பாடு' வாயிலாக தமிழ் பண்பாட்டினை விளக்குக.
25. பாரதியாரின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுணர்வைப் பற்றி விளக்குக.